بسم الله الرحمن الرحیم

بې موره

دلنډوکیسو ټولګه

لیکوال : رفیع الله (روښن)

کال: ۱۳۹۰ هـ لمریز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

د کتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
د چاپ نېټه:	۱۳۹۰ه.لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضا خان (ایوب زاده)
د چاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
د خپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور وویبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل یې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مینې او عاطفې درس راکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښخودرويه غاټول ورمې

د پښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((دادستور دی چې له درده زګېروي خېژي ـ کنه څه و درحمان له شاعرۍ))
رښتيا هم رحمان بابا يو واقعيت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه راووځي او چې دچا د زړه ماڼۍ او د احساساتو او هيلو نړۍ لمبه نشي نو له سر څخه يې دود نه پورته کېږي.
خودا يو اخې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کيفيت څخه د قال کيفيت ته بيايي، بلکې د هر ځله خود طبيعت لوربيني او پر بشر او دهغه پر چاپېريال د فطرت پېرزويني هم د انسان احساس ټومبي .معنا دا چې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکراو ليد لوری د شرايطو او حالاتو په زولنو تړلي او مجبور انسان آن د خپلو احساساتو او عاطفې واکمن هم ندی، او شاعراو ليکوال خو بيا په دې اړه د هر ژر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمير د شګو کمر دی، چې د جوړولو او نړولو لپاره يې کوچنۍ پلمه په کار ده، هغه له شګو خيالي سليماني قصرجوړ، د سرابو د بوال تري تاو او د بنسټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرتښه سرب او فولاد ذوب(ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت، لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او دسپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته ټغر کړي، له کوه قافه ورته زبزبانه، بدرۍ جماله او ماسندره ښاپېرۍ راولي، دامنيت لپاره يې دديوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او رانښکته کېږي، خو ځو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيادامانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبی ترې سقراو ژمی يې زمهرير شي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يي خونه کې ساتي.

ددې کشمکش يو تن اسير، دخوف اورجا ترمنځ راګېر او په عين وخت کې دميکدې او بتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او دسرګردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نړۍ د لمبوغرونه او دخيالي سل پوړيزو اسمانڅکو دشاعرانه مهندسۍ وړتيا ددې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روشن به د شل،يوويشت کالو ځلمی وي خو د ادب او ليکوالۍ په ډګر کې يې عمرله تې خوره کوچني ډېر ندی،مينه او اشتياق يې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام ايښودنې عملي زمينه برابره شوېده.

روشن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(د هجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوند کوي،د هغه چاپېريال هم له ستونزوډک دی.

دده د کيسو په چينه کې دده د کلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړې ،د الفاظو په جامه کې نغښتې او تاسو ته يې وړاندې کړېدي.

دده د کيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي د افغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواد او د افغانانو په څېر زړه ماتي ملت کې يې په اوړوکې د مالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن د همدې سوژو په اوربل کې ګلان ايښې او د خپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅېه کړې دي ، ده د خپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځور کړيدي.

که څه هم د افغانستان په څېر دردېدلې ټولنه کې چې لا هم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په بېلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګ کوي، د سوژو کمی نشته خو د سوژو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاب او سوزوته پام وراوښتل ذهين ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړی استعداد لري.
اديبان ،لنډه کيسه،واقعيت ،نه بلکې د واقعيت تمثيل بولي،خو د روشن کيسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعيت دي،دده د کيسو سوژې يا کورنی تاوتريخوالی،يانا سم دودونه يا نيستي اوتنګ لاسي،يا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او يا روان سياسي ناورين دی.
که څه هم پښتانه اديبان د لنډې کيسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کيسه ليکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرين ته اړتيا لري،هيله ده چې د پښتو غزل په څېرد پښتو کيسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوينو سره وځلېږي او زموږ دځوانی پرمهال يې پېغله کړي، زه چې د پښتو کيسې د حرکت سرعت وينم د هيله مندی تر ځنګ يوڅه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محروميت پير وو ، داوس په پرتله لنډې کيسې ته پام ډېروو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښايي ډېر پرمختګ شوای وای،خو استعمارلا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کيسې يا شعرليکلو ته وخت ورکړي.
((يو خوښايست په دنيا ډېرشوـبل دچاپان رختونوکړل پساتونه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه دلنـدې کيسـې مبلغـين او لنـډې کيسـې تـه بلـونکي چـې پـه اوونۍ کې به يې دوه درې کيسې ليکلې نن وينو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کيسه هم نه ليکي.

خوله نېکه مرغه ښاغلي روشن شعر او کيسې ته کار ويلی، تر او سه خو په پوره مينه او لېوالتيا دا کار کوي، هيله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.

هر شاګرد ، استاد اولاربنوونکي تـه اړتيـالري، هرڅوک بايد وروزل شي، دهر چا دکار نيمګړتيا او نوښتونه بايد ديوه استاد پـه واسطه وروښودل شي چې مبتـدي(پيلوونکی)همـدې لاربنـوونو تـه پـه پـام سره خپل مزل لنډ کړي خو يوبل حقيقت چې بايـد لـه لوستونکيو سره شريک کړل شي، دادی چې لـه روشـن سره هېڅـا هـم دا مرسـته نـه ده کړې، تـر مـا پورې چې ((خوريې، او د دفترهمکـارمې هم دی))، مـوږ دده د استعداد پـه روزنه کې ناغېړي او ناراستي کړېده، (ښايي لـوی لامل يې د چاپان رختونه ،بوختياوې او د پونډ او ډالرولېونۍ مينـه وي) ده تـه هېڅـا نـه دي ويلـي چـې کيسـه څنګـه پيـل کـړه ،اتـلان او کرکتران څنګه وروزه ،کيسـه څنګـه پـای تـه ورسـوه، تلوسـه پکـې څنګه ژوندۍ ساته او غوټه يې څنګه پرانيزه، هغه خودرويـه بيابـاني غاټول دی ،که کيسې يې په تول پوره وي دده کمـال دی او کـه فنـي او تخنيکي نيمګړتياوې ولري نو زموږ تقصير دی.

خودادوه نصيحتونه مې ورتـه ډېر کړي اوده کم پـه پـام کـې نيـولي چې په کيسه کې ډېر کرکټرونه مه را ګډوه ځکـه چـې پـالـل يـې سخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهیم درنه تکرار او لیکنه اوږده نشي.
په هرحال کیسې یې د ښې موخې ، ښوونیز او روزنیز پیغامونه لري، کیسه تربلې یې کیسه ییزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مینه یې تانده او څپانده ده ،که څه هم بوختیاوې یې ډېرې دي؛ خو داچې ځوان دی هیله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو بریاوو ، علمي ،تحقیقي او تخلیقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان او بیاد علامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خو باید د الفت افکار،اثار او مزارهم پرې اغېزو کړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له بریاوو او خوښیو ډک سباوون په هیله.

محمد حسن حقیار
۵_۱_۱۳۹۰هجري لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا الفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنو لوستونکیو:- دانقلاب کلونه د جنګ له غمیزو سره چې تړلنه يې له ډېرو ناخوالو سره مخ کړې، دبې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه، بې کوري، فقر او بدبختۍ يې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه يې هم وروزل، چې زمونږ او سني ځوانان يې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونو کې خپل لياقت او مهارت ښايي ؛ يو له هغو استعدادونو څخه هم ځوان ليکوال او شاعر ښاغلی رفيع الله روشن دی، ارواښاد پوهاند عبد الشکوررشاد وايي:

زمانه چې پر مدار د کيـــــــــــنې راشي
دکمال په منارو تکـــــــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بيا الفت غوندې شېوا شـــــاعرپيدا شي

دا دحقيقت نه لرې خبره نه ده چې هيلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بيا بيا ځوانېږي دادی بيا نن د الفت صاحب په په باغ کې يو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانګو کې ډېر دهنر ګلان وسپړي دا دهنرد ښکلا نوی ټوکېدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصيت چې راتلونکې لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې تری ډېرې هيلې کېدای شي ښاغلی رفيع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې يې د لنډو کيسو په ليکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسيزو کې پيدا او لوی شوی ؛لکه يو ماهرعکاس دخپلې ټولنې دعيني شاهد په څېر انځورونه اخلي او رياليستيکې کيسې تری جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دکسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنرمعلوموي او دلوستونکي دتوجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکولان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبورکړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روښن د خپلې د ټولنۍ فلکورسره بلد او دټولنې په ناخوالو یې ژورفکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نبټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي اودامې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې دانقلاب په کلونو کې دخپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه اوډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب ترا خره پورې ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غوا ړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمدحسن حقیارصاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې دپښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وڅېړي اوپه اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روښن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستو لو ته.

دخورولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې په پلمه

غوښتل مې چې د کیسه لیکنې ډګر ته د راوتلو او د خپلو کیسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره د زړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کیسو د ښاغلي حقیار لیکنې داتشه ډکه او دا اړتیا یې پوره کړه او پدې بوختنه نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته ځوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او د ادب د ګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) ځخه د زړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته ووایم چې تر هرچازیات یې زه د لنډو کیسو لیکلو ته هځولی یم، زما هره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند او ډېره مینه لوستې،د کلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هځولی او دخپلو خورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ و بستی یم او که دده زیار او پام نه وای ښایي دومره ژر موددې کیسو ناوې دچاپ په ګانه پسوللې نه وای لیدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمد حسن (حقیار) هم چې تل یې ماته د خپل پلار مینه را کړې او هېڅکله مې دده په شتون کې د خپل پلار بېلتون ندی احساس کړی، منندوی یم، زما هره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ماته یې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درنې خور زرلښتې حفيظ څخه هم ډېره ډېره مننه چې لورېينې او مينه ناک چلندېې په نااشنايۍ کې ورسره اشناکړم ، په بوختنه نړۍ (کاناډا) کې يې زما دکيسولوستلو ته وخت ورکړ او تل يې هڅولی او نازولی يم.

له ګران وروررضاخان (ايوب زاده) څخه هم ډېر مننډوی يم چې ددې کتاب په سرڅنه کولو(ډيزاين)کې يې زحمت وويست او کم ترکمه دې کتاب ته يې ظاهري ښکلا ورکړه.

له هغو لوستونکيو مخکې ترمخکې بخښنه غواړم چې ښايي ځينې کيسې يې په طبيعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازما لومړی ټولګه ده نيمګړتياوې به پکې ضرور وي خو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بريا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کوروداان
رفيع الله روشن
۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړتورخم ځنځیر

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو
نوبیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې یو چکر ولاړ شم مګر
هېڅ چانس نه پیدا کېده، ډېر وخت کېده یوه ورځ په کورکې ناست
وم چې دتره ځوی مې موږ کره راغی او یوه کارت یې راکړ کارت له
پاکستان هریپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره دفامیله غوښتل
شوي وو؛ له فامیل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له یوې خوا
اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر ښوبه ببرته
راتلې نو ددواړو خواوو دکرایې هومره پیسې به دماشومانو په
درملنه، باندې لږېدلې ،مازدیګر وه په کورکې سره راټول شوو،
مشوره موکوله چې څوک باید ولاړشي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته
پلار دګوتې په نیولو سره ماته اشاره وکړه اوویې ویل چې ته باید
ولاړشې؛ زه چې ددې خبرې اورېدوته ډېرلېوال وم ،په اورېدو مې په
زړه دخوشحالۍ ساړه رانتوتل دډېرې زیاتې خوښۍ احساس مې
وکړ لکه پلار چې راته یوغټ اوقیمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر
وارخطاوم ویل مې چې کله به داشپه سباکېږي ،خیرخوشپه سباشوه
اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټرراغی اوپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنناستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټر کې کېناستم ، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته ګوښې نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه د کلیوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ویل به یې: د تورخم په ځنځیر کې پاکستاني پولیس افغانان ډېر تنګوي لنډه دا چې د ماسپښین دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو ،او د ځنځیر په لور پلي روان شو ډېرزیات بیرا و باروپه هغه وخت کې به د تورخم دروازه د ماښام په اوو بجو بندېده نو هرچا به بېړه کوله څومره ژر چې امکان لري باید له ځنځیر څخه ځان په وخت واړوي کله چې ځنځیر ته ورسېدم نو لکه دیولار ورکي په شان مې اخوا او د ېخوا ته کتل په فکر کې به مې د کلیوالو خبرې یو شور جوړ کړی و ، په همدې سوچوا و فکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر)ولاړ ول د پاکستان پولیسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به یې ورته ویلې اوزموږ د افغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غیرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال د نورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چیشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دود ربدلو وایې، مګرما داسې تصور ورکړ چې ما هېڅ هم نه دي اوربدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بیا د ماجره له غږسره یو ځای په چپه اوږه د یو درونند لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلګېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختياره چيغه ووځي مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې يو پاکستانی پولیس ده له پټکو او رټولو وروسته يې له لاسه ونيولم او کش يې کړم په دې وخت کې مې زمور د ټولنې په خدمتګار (پوليس) په لور په نهيلي انداز وکتل، خوهغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګر زه دده د مسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسکر له لاسه ونيولم او ګوښه يې کړم ، راته يې ويل چې ژر شه او د چايو پيسې راکوه ګنې درته خه به نشي، ما ورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيدم چې دا په هر افغان چه د دې ځنځير څخه تېرېږي د دوی کلنګ دی نو راته ويې ويل هسې زمور وخت مه ضايع کوه او کنه نو (اې سې چو صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومره ظالم نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځيرنه په لبرې فاصله کې يوه غرفه وه او هلته يو تور سړی پکې په څوکۍ ناست و اخبار ته په کتلو يې سرټيټ اچولی وه او داوږې په سريې رقم رقم نشانونه په دروېشۍ ټومبلي وو ، دغه عسکر چې زه يې دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولم او په اوردويې ورته څه وويل خوزه پرې پوه نشوم او له يوې بلې سلامۍ سره روان شو ؛ناست سړي په ډېر غرور سره سر له اخبار نه راپورته کړاو مخې ته ايښې د چايو پياله يې راپورته کړه او ويې ويل خير خو به وي کنه ځوانه چرته روان يې؟ زه چې ډېر وارخطا وم او وبرېدم نو د ځان د خلاصون لپاره مې د واده پرځای د مړي کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استعمال کړه او ورته مې وويل صيب مړي ته روان يم په کړس کړس يې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي يو شان دي هېڅ فرق نکوي غټ وي او که کوچنی ايا ستا پلار ،تره او يا مشر ورور نشته چې ته مړي ته روان يې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم يوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما داسکوت مات کړاو په ډېره سختۍ مې ورته وويل صيب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي.له دې سره يې راته وويل زموږ د چای پاڼي پيسې راکړه او ورځه؛ ماورته وويل چې له ما سره خو پيسې نشته خو په ډېرو پټکواو ګواښونو يې مجبور کړم چې پيسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړاو دوه سوه روپۍ مې ورته ونيولې ، دايې واخيستې او ويې ويل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته يې ورکړم ،ماورته وويل چې له ما سره خونورې نشته ،له دې سره يې زما جېب ته لاس کړ اوټولې پيسې يې واخستې او روان شو ماته يې هم د تلو وويل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پوليس ونيولم اوده ورته خندل او روپۍ يې ورکړې اويو بل ته يې لکه دانګريزانو په شان دګوتو نيولو سره ټينکيو وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کرل- ربړل. د خیال په د نګو ماڼیو کې مې ځانته شاهي خوني ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې لیدل؛ خو چې په رښتیا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خیال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ېښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نږدې کورونه، کروندې او پلي روان خلک مې ډېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بیا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونیو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسلیت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو یې دا هرڅه د انسان ګټې ته پیدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.

خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نیولې پرېکړه پښېمانه شوم: نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې رډ ځواب راکوي او راته وایي چې (نه اوس نه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا درېیم ځل دی چې زما د پوښتنې په ځواب کې ترې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخرې کوي.
بیا به مې وویل:نه، تېروتې یم، زه هغې ته ګران یم. ته وګوره ! چې کله یې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وایي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو باید وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونوکې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې یوه ورځ مې ورته وویل: ته خو پېښتنه یې؛ نوبیادې نوم ولې د (دری) ژبو دی !؟
په کړس یې وخند، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !
ورته ومې ویل: زه نور درته (مژګان) نه وایم !
- ښه نو څه راته وایې؟
- برېښنا !
- څه څه ! دا درته چا ویلي دي !؟
حیرانه شوه اوماته یې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چا ویلي دي؟
- ویې ویل زما اصلي نوم برېښنا ده.
- ما وویل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ویلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وایي، نور په کورکې ټول راته مژګان وایي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کورېې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ ترورځې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خومې د زړه خبرې نه شم شریکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او ویې ویل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغیر د مرګ له ورځې بل څه وانهورېدل، ته تل راته همدا اپلتې وایې.
- اوهو نازولیه درته وایم یې !
- ښه نو ووایه، همدا اوس او کنه نو...
- وترهېده،کنه نو بیا څه کوې؟
غوښتل یې چې زما له خولې خبرې واوري.
ورته ومې ویل: ووایه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه یې وویل: ولې داسې وارخطایې
؟فکر مې په بله شو، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږه شیبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.

ناګهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.

زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.

د مرستې په نیت ورټیټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، پوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.

اوه زما خدایه دا خو برېښنا ده کنه ! !

هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ببلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل: زمونږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې ځوړند شو خوهغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه یم کنه اوس به یې هم داخبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه اوخپله ژمنه یې سرته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه تصویر

کلـه یـې چـې پـه لمړي ځل ولیدل اوزړونـــه یـــې دیوبـــل پـــه ختیـارکې ورکـړل ،نوهغـــه وخـــت شـــوکت پـــه بازارکې د سیمیساری دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوتـه، نجلۍ څه، سمه حوره وه ! دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یـې تـرې هېرکـړل اوپـه ننداره یې شو ،هغه راغله اوپه شوکیس کې دننه غمې دارلاکت ته چې ګردچاپېریې غمې ول اوپه منځ کې یې د زړه تصویر جوړشوی وه یې سره ګوته ونیوه.

داپـه څودی؟ ،خوچاتـه یې وایـې دی لاداسې پـه خیـالونوکې نـه وه ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و ، نجلۍ ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویـل اوغلی ناست و جینۍ فکروکړچې کېدای شې دی کـوم تکلیـف لـري ،اوهسـې پـه دکـان کې ناست وي اصلاً دکانـدارکوم بـل څوک دی،خوده خپلې سترګې دهغـې پرسـترګوکې ګنـډلې وې ،اخرهغـه تـرې روانـه شـوه غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس اینبې ناشکن پیاله یې دټکرې پـه کومـه شـمله کې ونښـته ،لانـدې پرسـمنټو پریوتـه اولکـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتسبود دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو دخیال له رنګینې دنیا څخه راووته ،تجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده ،غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه دانسان زړه خوندی چې بل به پیدا نشي،بله به واخلم هغې ورته وویل قېمت یې څودی چې دریې کړم ،ده ورته وخندل د دې قېمت ته نه نشې پوره کولی هغه دده سترګوته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نو یو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک نظر تېر کړ،خو دهغه په سترګو کې یې دځان لپاره ډېر څه ولیدل،دهغه سترګوله دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه،بخښنه یې وغوښته اورونه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې دریې کړم ،هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول،ده غوښتل چې له ځانسره یې وغږوي بیا یې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم،خو هغې څه ونه ویل او ولاړه،یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې دشوکت زړه یې ښکار کړی وه راغله ، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاڅېده اوسم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داځل خو به څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکت ته اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخله هغې لاکت په لاس کې واړوه راواړوه ،ښه ددې قېمت څوروپۍ دی ؟ددې قېمت ته نشې پوره کولی ،څه ! !ولې دادومره قېمته دی څه !؟هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوستاپه مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې زه وایم چې ددې قیمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسې وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه دهغو نجوونوڅخه یم چې په ډالیوپسې ګرځي،وایه قېمت یې چې دربې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکتونونه دکانونه ډک دي،هوخوپه دې لاکت پورې زما زړه تړلی دی اوداتصویرچې پکې وینې دازما زړه دی او دهرچاززړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته وویل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ ورکوي نوهغه یې باید ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل ستامطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته دکاکااوماماله ځوی اولورنه هم ډېرخپلوان کېدای شو،ته لیونی شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکارېده ،شوکت وویل ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانــه شــوه اوس دخـداى پامــان بيابــه ګورو ،اوهــو تــه خــودومره ژرزما پــه زړه پــوه شــوې اوس نودهلــک دژونــدهره لحظــه لکــه دکــال پشان تېرېده له دې نه وروسته يې په کورکې هم حالات بدل شول لـه ټولوسره به يې يوبل ډول چلندکاوه ،هېڅ بـه پـه کورکې نـه کېناسته ،سهاربه لمانځـه وخت ووتـه اوماخستن بـه راتـه .لـه چاسره بـه يې زيــاتې خبـرې نکولې ،اتمــه ورځ وه چــې ســپوږمۍ شــوکت تــه زنــګ وواهــه هغــه اوکــى کړبلــې !سلام ،وعليـکم سلام ،اواز دنجلـۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نـه ! پښـتنه يم !!اوه سلام ګرانې چېرته يې ! همدلته يم تاته نژدې يم ،خوماته ځاى وښـايه کنـه چـې درشـم ،ښـه نـو ......ځـاى .تـه راشـه اوزه انتظاركووم ،شوکت خپل دکان کوم بـل ملګـري تـه وسپاره اوپـه بېـړه روان شوه کلـه چـې ورسـېده اوسـترګې يـې پـرې ولګېـدې نولـه زيـاتې خوښـۍ نـه يـې وروځې پورته پورته کولې.

زياتې خبرې يې وکړې ،شوکت ورته ويل چې زه غواړم ستاسو کورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ويل چې زمـا پلاربـه مـې چېرتـه تاتـه درکـړي ځکـه چـې هغـه دبرغـټ فکرلـري اوبـل زمـوږ رواجونـه دومـره سخت دي چې هغه ستا په وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وويـل چـې زمـا تـه يکـاريې سـتادپلار رواجونـه اور سـمونه مـې پکـارنـدي ،هغـې ورته وويل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟ زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپـه کـورکې ووايــه چــې ســبازما کــورنۍ ستاســومېلمانه دي ،نوځــه بــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه کور کې وايم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خيررادې شي خوزه په کور کې هیڅ هم نه وايم.
سباشوکت خپله موراودتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته يې هغوی سره دخپښۍ خبره ياده کړه خوپه ځواب کې يې ورته وويل چې موږ ته يوڅه وخت راکړئ ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې ښتنه شوکت ته ورکړي ځکه ښتيا هم چې جوړې په اسمانو نوجوړېږي.
دريمه ورځ يې دستمال ورکړ او کوژده وشوه ،له څو مياشتو وروسته يې واده هم تيار شوه ،خولکه څرنګه چې ښتني شوکت وېرولی وه چې پلار به يې ترې زياتې پيسې او خوږه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره يې ډېر احسان وکړ،ولور خوځه چې حتی له ښتني سره يې زياته مرسته وکړه او زيات دکور سامان او دضرورت وړ شيان يې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ يې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې ميلمانه ولاړل او له لرې ځايه راغلي ميلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل ښتنه دومره ښايسته وه چې نجوني يې هيڅ پرسيل نه مړېدې ،اوهيڅ يې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته يې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې ښتنه څو پيغلو له متهو ونيوه اوخپل تخت ته يې بوتلله ،له څوشېبو وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوماماګانو څوپېغلولورګـانوپرې یوڅـه ریشـخندوواهه او کورتـه راغی موربې ورته راغله اوپرتندی یې بشکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ، پښتنه لکه دګلانوپه منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه، شغلي یې کولې ،شوکت خپل واسکټ او څادر پـه کوټ بندکې وځـړول او د پښـتنې خواتـه راغـی ،دهغـې پـراوړه یې لاس کېښـود دنـوي ژونـد اونـوي کـور مبـارکي اوښـه راغلاسـت یـې ورتـه وویل،پورته یې کړه اوله ځانسره یې پـه پالنګ کېنولـه خو پښـتنه شرمېده هېڅ یې نه ویل ،شوکت ورته ویل ګوره پښـتنې ! زما داسې نه خوښـېږي چې لکه دبوت پـه شان بـه راتـه ناسـته یې او هـېڅ بـه نـه وایې. ته پوهېږ ي چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي اوتل مې ترې ته غوښتي یې او اوس به ته راته ګونګه ناسته یې داسې امکان نلري ته باید له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پـرې موړ شم ،پښـتنه مسکه شوه سترګې یې وزبېښلې اوډ برپـه زوریـې بېرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس یې خپلې چېچې اوږدې تـه وغځاوه خپل دغاړې بیـک یـې خلاص کـړ،دی ورتـه متوجه وه چې اوس بـه څـه کوي ،پښـتنې لـه بیـک نـه یوشـی رواخست او دشوکت مخته یې په لاس کې زړوند ونیوه داهغه لاکت وه چې له برکته یې نن شوکت او پښـتنه په یوه پالنګ سره ناست دي او ددواړوژوندیې سره پخپـل نـري تاروتـاړه،نو پښـتنې لـومړی پـه لاکـت کـې دزړه تصـویراوبیاخپل زړه تـه لاس ونیـوه او ویـې ویـل پـوهېږې ! نـن دوه زړونه یوکېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوالي

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې يې په داسې حال تکيه وهلې وه چې لاس ګاډی يې دلاسونو په واسطه درولی و اوټاير(عربه)يې په هواوه، په تورو ،خيرنو اوچاودو ، چاودولاسونوکې يې له نانوای څخه راا خستې ډوډی داسې کلکه نيولې وه تابه ويل چې څوک يې ترې اخلي، په خولې يې ورڅخه کپونه (مړی)شکولې ګوله به يې چې په ستونې کې بنده شوه نوغاړه به يې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې يې غړپ کړې وای له ده سره نوروا ړه هلکان هم ول ،خوهغـــــوی دده په شان مايوس اومانېجن نه وو.

اخوا او دې خواته يې هم کتل ترڅو که کوم څوک باروالارا پيدا شي او بارورسره وي چې پرده يې ترکوره اويا هم دموټرو ترتمځايه پورې يوسي،زه پورې غاړه له سرک څخه ورته مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاره کله به مې ځان یو طرف او کله بل طرف ته کړ، ترڅو دده
راباندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه یم.
تربنا یسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه
،خو ماهم بله چاره نه درلوده باید تللی وای پخپل
کارپسې روان شوم،سودا مې وکړه،سودا زیاته وه او نه مې
شول کولای چې پخپله یې کورته دننه کړم نو مې له ځان
سره همغلته په ښارکې پریکړه وکړه چې، که
زما تر وررسېدو پورې هغه هلک وه نو له ځانه سره یې اخلم
یو څورو پیې مزدوري به ورکړم او سودا به راسره کورته دننه
کړي،همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته
راورسېدم ګورم چې دی لاهماغسې د تېرپه شان ناست دی
خو دا ځل یې سر دلاس ګاډي په دیوال پورې لګولی وه
او دغم او اند ېښنو په سوچنوکې د خوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېرور څخه مې دودرېدو هیله وکړه، راغلم مخې ته یې
ودرېدم خو دا چې موټر راسره کرایه ټکسي وه نو نه مې شول
کولای چې دده په تندي کې دغم او اند ېښنو کرښې ولولم
او ځان پرې پوه کړم،ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه
کېښوده، واوره !لدې سره ژرراپورته شو سترګې یې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومبنلې ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې وړې ؟ دده په داسې وړو خومجبوروخبرومې له سترګوا وښکولارې وکړې،زړه مې خراب اوستونی مې بندشو دخبروتوان راسره نه وه له لاسه مې ونیوه راځه ،هغه ماته حیران ،حیران کتل ښه نوچېرته ځو؟ غاړه مې تازه کړه راځه په دې موټرکې سودا ده هلته به يې زموږکورته دننه کړې اويو ځوروپی به درکړم ،ژربې پرځمکه پرتې ربړې ځپلې چې ځوځایه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښو کړې ،راځه چې ځو ،په موټرکې کېناستو ،زه دده دې حالاتوسخت وځورولم ،خودی ماته زیات متوجه وه غوښتل يې یوڅه راته ووايي ،بېرته به يې سرټیټ کړ،اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوې دی !؟ته خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پاکې سوتره سپینې جامې ،موراوپلار،وروڼه اوخویندې به هم لري نوبیاولې نا امیده يې !!؟که ژاړم نوباید چې زه وژاړم ځکه چې له دوخخه یوڅه هم نلرم.دهلک خبروحیران کړم په یوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسې اوپه ده کې بیادده شجاعت اونرتوب ته وکتل نوزیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې لـه دې شجاعت سره خودې دابخت دومره سپېره نـه وای،مـا یـې پـر سـرلاس راکش کړ،نـه هسې مې ستاملګروته چې هلتـه لـه تاسره ناست وو یوځه طبیعت خراب شـو ،پـه کـړس کـړس یـې وخندل اوورسره متصل یې لـه سترګوڅخه یـودوه ګـاڼې اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې سترګې وچې کړې اوپـه موسکۍ لهجه یـې وویـل ماویـل چې داځه خبره ده داخوځه زموږلمړۍ ورځ نده چې جوالې توب کوو ،په دې وخت کې کور راورسېده اوده خبرې پـه نیمـه کـې پـاتې شـوې ،سـوداموله مـوټره راکـوزه کـړه ،ډرېورمې رخصت کړ،هلک یـوه پنځوس کیلویي بوجۍ چې اوړه پکـې ول رانېغـه کـړه ،واړه اوتنکـې لاسـونه یـې ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورتـه کـړه ماتـه یې ویل مخکې شـه کـوم کورتـه یـې دننـه کـړم مـاهم ورسره دغوړیوغټ ټیم له کونډې ځخه راونیومخکې شـوم کورتـه دننه شولوځای مې ورتـه وښوده ،بوجۍ یـې کېښـوده اولـه سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې ورپسې راوتم ده هغه نوره سوداهم راورسوله داچې دکورلارلږمخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بره وه اولړشان پېچومی وه نوهلک خوله خوله شوه ،لمن یې راونیوله ترخوپرې خپل دمخ اوتندي خولې وچې کړي خوهغه هم په اوږو سپېره شوې وه ،لاس یې راتاوکړ اوترخنګلې پورې په لستونې یې خولې پاکې کړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخواري وغواړي همداسې روان شو زه به ولاړ شم ،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه په وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم په اوږه مې لاس ورته کېښود ،ایا ته هروخت همداسې کوې له چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی !نه زما هېرشول ! پرتندي یې خولې روانې وې بیایې مخ دلاس مټ پلوته واړوه خپل تندی یې پرې راکش کړ، جېب ته مې لاس کړ یودپنځوس افغانیونوټ مې ورکړ،هلک ژرخپل مخکې جېب ته وکتل چې هغه هم سوری وه له ځانه سره یې څه وویل ما فکروکړچې کمې به مې ورکړې وي ،ولې کمې دي نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماویل چې له ماسره خوماتې پیسې هم نشته چې تاته بقایه درکړم که ترمارکېټه پورې راسره ځې نوهلته به یې درته ورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به يې درته راوړم، نورمې نودده صداقت او شجاعت له سترګو يو ځل بيا اوښکې رواني کړې، سلګيو واخستم. لاس مې ترې راتاوکړ غېږې ته مې رانږدې کړ، هلک ځان رانه لرې نيوه نه ګوره زما کالي خيرن دي او ستا سپيني جامې به هم درته ناپاکه کړي! نورمې هم په غېږکې ټينګ کړاو ښه شيبه مې له ځانه سره جوخت نيولی و، دده په ګرمو اوښو کومې په خپله سينه لوندوالی حس کړسلګيو واخست، بېرته مې پرېښود، پوښتنه مې ترې وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښايه، دکوم ځای يې، پلار دې څه کارکوي، بل ورورلرې....؟
درلوده مې خواوس نه، نوم مې جواد دی، پنځه کاله کېږي چې پلار مې مړشوی، هغه د سرطان په ناروغۍ اخته وه او يو بل ورورمې درلوده چې له مانه مشرو هغه هم پروسږکال ايران ته د مزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په يوه ساختمان کې د دريم منزل له خوازې څخه راپرېوته اومړشو چې ډېر وخت يې مړی هم موږته چانه راکاوه، اوس مې په کورکې يوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د مرګ په بستر پرته ده خو دا یې را ته و نه ویل چې د کوم ځای دی دا چې زه یې هم ښه وځورولم نور د پوښتنو وس هم را سره نه و ورته مې وویل چې دا پیسې ټولې ستا شوې او که کمې مې د رکړې وي نو را ته ووایه چې دریې کړم، څه ټولې زما شوې ! !؟ ما ته خو خلک د شلو رو پیو نه زیاتې نه را کوي دوا سکټ جیب ته مې لاس کړ هغه د ستمال چې په همدې ورځ یې ما ته په کورکې را کړی وه ،ورکړ، دا واخله پکار یږي دي، هلک د ستمال واخست ،روان شو خو د تللو په وخت کې یې له ځان سره څه وویل ،ما ته تلوسه پیدا شوه بیا مې ورته غږ وکړ تا څه وویل ، هلک رنګ وواهه فکـــــــــریې وکړ چې ما به دده خبره اوریدلې وي نه هسې ما ویل؟

تا څه ویل ما ته به یې حتماً وایې، هو هغه نن چې له کوره را وتم نو مورمې را ته وویل چې زویه که کومه روپۍ کار دي وکړ نو له ځانه سره یوه ټوټه یا د ستمال را وړه چې دا سر مې را ته زیات خوږشي نو پر هغه به یې ترم ما وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه دابه مې مورجانې ته ورکړم او په پیسو به نور څه
واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جعلي پنځوسـي

نـن بيـا دهـرې
ورځــې پشــان
دلمرلـه راختـو
سـره لـه کـوره
راووتـل، نـرى
نـرى يـخ شـمال
لړېـده، ځمکـې

هـم پـر خپلـو سـپينو جامو چې لـه واورې څخـه يـې جـوړې کـړې وې دخلکو سـترګې برېښـولې، خلکو پـه خيـرات کـې ورکـړې زړې او اوړېدې کـورتۍ ګـانې يـې اغوسـتې وې او دخپلـو دندو پـه لـور رهـي شول، ددوى دواړو دنده يوه وه يوځاى به يې کارکاوه خوپـه يوه ځاى کې نه !

ددوى وظيفـه داوه چـې لـه سـهاره ترماښـامه بـه يـې لاسـونه دبـل چاپرووړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونکيو تاسوبه هم په دې فکر کې ياست او په ذهنونو کې به مودا پوښـتنې اوړې راوړې چـې دابدبختـه څـوک وو، ولـې يـې نـوره مـزدورې او خـوارې نکولـه چـې دسـوال اوګـدايۍ مخـه يـې نيـولې وه ! ! خيــرزه يــې درتــه وايــم دادواړه ((رشــيد)) او ((ســعيد)) هغـه بدقسمته او دخوارې برخې خاوندان ورونه وو، چې دعمرونو پـه شـپږ کلنــۍ او اوه کلنــۍ کــې ديتيمــۍ هغــه ســپېره څپېــړه دوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمخونولګېـــدلې وه ،چـــې دوی يـــې د ســـوال هغـــې کنـــدې تـــه وروغورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلاردوه کاله مخکې په يوه ترافيکي پېښـه کې خپل ژونـد لـه لاسـه وکـړاو څومياشتې وروسـته يې مېرمن بل وروړپـه نکاح کـړه اوپردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي ،مدرسې اوجومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نودوی تـه دوه کوچنۍ خويندې اويـوه مـور ورپـه غـاړه وو ،سره لـدې چـې موريې اوس دبـل چادسرتاج وه خوتش پـه نامـه سـاتنه يـې ددوی پرغـاړه وه ،لـه همدې وخت څخه راپـه ېخوا دورځـې پنځـوس ،پنځـوس افغـانۍ پـه دواړو ورونـو کـره شوې که به لدې پيسو څخه يوه انه هم کمه وه نو ديوغم له پاسه به پرې بل غم جوړ ؤ.
نـن بياترناوختـه پـورې وګرځېـدل خـو پـه دواړو يـې ايلـه نهـه اويـا افغانۍ پيدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې لـه تيـارې څخه هم وېرېدل اودتره لـه ډاره هم کورتـه نشـوای تـلای ،يوبـل تـه مخـامخ ودرېدل سعيدرشيدته وويل که لاړشو کاکاخوبه مو لـه کـوره وشـړی ،وبه مو وهي او......
ددواړوسترګې له اوښکوڅخه ډکې وې حيران حيران يې کتل اونـرۍ نـرۍ شـونډې يـې يـخ رېږدولـې ،ددواړودپوزوسـرونه داسـې سـره اووښـتي وو ،تابـه ويـل چـې سـور رنـګ يـې پـرې وهلـی دی ،دوی پـه همـدې انـد ېښـنوکې وو ،چـې يوسـړی يـې ترڅنـګ ورېـد اوددوی پـه معصومو څېرو کې دډاراوپرېشانۍ علت يې ورڅخه وبوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی هم په ژړاو سلګیو کې ورته قصه بیان کړه سړي جبب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې راووېستل وریې کړل او دواړه یې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه.

دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول، کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې داسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي، تره یې میده پیسې، (چینج) وشماره او بیا یې دواړه پنځوسیان راوا خستل ښکته او پورته یې ورته وکتل، د رشید نوټ یې په ګوتو کې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څپېړه ورو نښلوله، پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل روند خوبه نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل ده او که جعلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسین مخ ګل غوټۍ سپړولې ،چې د رویبارانو تګ راتګ ورکړه پیل شو ،ډله ډله خلک به له خپل کلي اونورولېږي ځایونونه به په جرګو شپه اوورځ رااروان وو ،خود شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو ،ویل به یې چې لایې لور کوچنۍ ده اوهغه باید خپلو زده کړوته داوم ورکړي،په دې وخت کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړیاله وه، لایې دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدیر او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،دهمدې سپرلي په پای کې شګوفه یوښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه ،حال داچې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک یې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لایې ځان کوچنی باله،په دې وخت کې مشال هم په یوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په یوه محله کې ښوونځي لوستل،یود ذکورو اوبله داناثو په لیسه کې وه، داچې شګوفه ښکلې ، لایقه او ارامه انجلۍ وه نو دمشال هم ډېره خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وه ،او لـه ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې کـه د خدای پـاک رضاوه نو له شګوفې سره به واده کوي، خو هغه ډېر جدي هم نه و ، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يو څه يې خوښ شي نو بيا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي او لاسته يې راوړي ،که هغه پـه زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامه شي،مشـال لـه دولسم ټولګي نه فـارغ شـو ،او شـګوفه لا يوولسم ټولګي تـه تـازه بريـالۍ شوې وه چې واده يې وشو ، وروسته له واده بيـا هم هغـه لـه ښـوونځي او زده کړو نه چـامنع نـه کـړه، خپلو زده کړوتـه يـې ادامـه ورکولـه، لـه همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغـه شوه نو خاونـد يې ورته وويل چې اوس بـه دواړه د کـانکور پـه ازموينـه کـې يو ځـای ګـډون کـوي ولـې چـې هغـه غوښـتل دواړه يـو پـوهنځی وواييـ، شګوفې ورسره د يو ځای ازموينې ورکولو ومنله خو د مشـال انتخـاب پوهنځی د هغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يـوه ډاکټـره شـي ،همدا سې يـې وکړل،د خـدای پـاک مهربـاني وه دواړه د خپلـو خوښـو پوهنځيو تـه بريـالي شـول،د خپلوزده کـړو ترڅنـګ يـې خپـل کورني ژوند ته هم په سمه توګه توجه کولـه ،د کـورنۍ نـور غـړي يـې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې د خپل خسـر اوخوابنې سـره ډېـره مينـه لرله ، د هغوی به يې ډېر عزت کـاوه ،دانـو اوس د ۲۷ کلونـو وه چې لـه طب نه فارغـه شـوه، لـه فارغېدونـه وروسـته پـه خپلـه منطقـه کـې يـې معاينه خانـه جوړه کـړه، دا چې دوی ښـارته ډېرنـږدې او سـېدل، کلـي اوکور يې هم ډېر ګڼ مېشتی وو ،نو ښه ګذاره يې روانـه وه،دو اده يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره دیوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې يې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون څلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او وصال هم ټپیان وو ،مړي او ټپیان روغتون ته ورسول شول،له تداوۍ اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د لیونو پشان يې اخوا د ېخوا ته کتل ، ژر يې په ځان یو ځغلنده نظر تېر کړ،ګوري چې دواړه پښې يې په ګچ کې دي او ترڅنګ يې نازک وصال هم چې له سره يې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپېر ، يې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې يې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! !له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه او پښوې ورته ټینګ ونیول، خو هغې ډېر بدحال کاوه ،په وار خطايۍ سره يې وپوښتل مشال څنګه دی او هغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې يې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و سترګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو يې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ يې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره پیدا شوه،اواز يې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوایا هغه ښه دی !؟هو لالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني يې وویل.

شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو يې ورته وویل چې هغه ماته راولې له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډیر بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همداسې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویرووونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا !!!!احمقه ته دروغ وایې د سیلاب په مخ یې واړونه وکړل او په چپرکټ نسکوره شوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هیڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خاني)ترڅنګ یې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې ستړې اوستومانه راغله نو یې مشر لېور ورته راغی او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودربده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟زما خولاتراوسه د خاوند تخته وچه شوې نده او تابدبخته بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هیڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل چې دا خبره بل ځاې ياده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او كنه نو ښې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه پښې په يوه موزه كې اچولي وى او هماغه خپله خبره يي كوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شكل نه منله تر څو يې خبره سپين ګيروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره كښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هكله د هر راز پرېكړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راكړيده او كولاى شم چې په خپله خپل انتخاب وكړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ٦٠ كاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نكاح وكړم، زه خو د نصيرلالا د لور پر ځاې يم نو زه څنګه هغه سره نكاح وكړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو كار دى او زه غواړم چې خپل شرم په خپل كور كې خوندي كړم ته زما د ورور كونډه يي او زه بايد له تا سره نكاح وكړم دا چې نصير ډېر مالداره سړى و، نو جرګه مارو ته يې ډېرې پيسې وركړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وكړه چې شګوفه اوس د نصير دوى د كور عزت ده، او بايد نصير سره نكاح وكړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوك په خپل كار پسې ولاړل،بېګاه ته د نكاح شپه وه، ملا راغى نكاح يې وتړله، شګوفه هم خپلې كوټې ته يوړل شوه ،كله چې ښځې دناوې له كوټې نه ووتلې،هغې دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې د ځارويو د حلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکي راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځاى کې له خپل ټکري نه د ځان لپاره دار اچولى وه، چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،او د پښولاندې يې څراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغى نو ګوري چې دروازه تړل شوې ده، څو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،دکوټې دننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خو شګوفه په کوټه کې نه وه ،ژړيې د تشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير د تشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولى او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهیلی

په ځلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و یخې هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې نښلولې ولې چې دخلکوله ځیګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځینې نورو وروسته پاتې ولایتونوته یې په ښونځیوکې بخاریواو دسون مواد واسانتیاوې برابرې کړې وای.

په ټولګي کې اول نمره وم یوورځ نګران راغی اول ساعت موقران کریم وه استاد مودرس ووایه کوم کارورته پیداشوه دصنف څخه دوتلوپه وخت کې یې ماته مخ راواړه اوتاکیدیې راباندې وکړ چې په شاګردانودرس تکراروه ،ورانۍ ته یې پرېنږدې

داستاد له وتلوسره سم زمونږ یوټولګیوال چې ظاهره شاه نومېده په سندرواوزمزمو پیل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفی و چې تل به یې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مینې ډکه ټنډه لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نیت څنګ ته ورغلم ترڅودی ارام کړم اودرس ته یې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمني پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوڅای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوي؛ يواځې دخپل تنفس اوازاوربدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ وروا اړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګڼه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوي ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلونکی نیولی و خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې وربانديِ کوله

ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړې شپې ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلې وه چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سریې کار کاوه چیغه یې کړېوه چې هلئ استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو

پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې ټایره بایسیکل باندې ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يواځې اويواځې سپينې
اوښکې چې دسترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې
بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیواله

تل راته همدا یوه خبره کوې چې ،زه ستا نه یم خوښ،اوهسې په خوله راته وايې چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مینه له تا سره رښتیا ثابته کړم اوکه ته تل همداسې غلط فهمي کوې نو دا باید هم ومنې چې هر پیوند په اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خودې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅو ځان زما په وړاندې صادقه وښیي،خوما داوخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم نه دي وتلي چې له یوچا سره دې په سیل او چکر ووځي،اوبیا مینه خوتهمت،تهمت دی،دابه چېرته ددې خبروتوان او حوصله ولري،

نومې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هرڅه غته تیره کېږدو، زه اوته د غریبو کورنیو څخه یو،له مااوتا سره دا خبرې خوند نکوي،ته وکه مې ورسره وکړه بل ته کلیواله انجلۍ یې ،مخ یې راواړاوه،ایا یوآځې دخانانو او مالداره خلکوزامن باید مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، ایا یوائې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي دمینې لایقان دي، ایا دغریبولپاره یوائې او یوائې بې عزتي، دارام ژوند ورنه اخستل، دمالدارولخواپرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ایا غریب هېڅکله هم دا حق نلري چې خپل دژوند ملګری پخپله وټاکي، اوکه داپه کوم کتاب کې راغلي وي نو راته یې وښایه، اوکه چېرې وېرېږي نو سم راته وو ایه، زما له طرفه پوره مطمئن اوسه او دا هم درته وایم چې که هرځای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووینې نو که یوځل هم وروسته وګورې نو مابه حتماً درپسې ولاړه وګورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم، خوته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای، خویوه خبره درته حتماً کولای شم، اوهغه داکه چېرې زما واده له تاسره ونه شونوزه بیا یوائې یوه لارلرم ا وهغه دهم ځان وژنه ده، هسې هم ته وایې چې مینه دغریبوخلکوکار ندی، خوداځان وژنه اوځان سوزونه بیا دمالدارو کارندی، ایاتاچېرې اورېدلي چې دکوم خان او بډای سرې لورځان سېځلی وي؟نه هېڅکله هم نه ، تل داتکه دغریب او بېچاره په کور راپرېوتې وي، اوقرباني ورکوي، ولې چې ستاپرخبره چې غم، درد او کړاوخویوائې غریب ته پیدادی.

نوره رانه روانه شوه، په تلوکې یې وویل:ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حیران ولاړپاتې شوم ،بلې ورځ زموږکورته دڅه شي لپاره راغلله، زماله مورسره په خبرو بوخته وه، زه هم په کورکې وم خو لږ ناروغ وم، دېرناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه، مور مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه وویـل:زه پخپلـه درتللم، خـونن زهیرنـا روغ ؤپښـه یـې اوښـتې وه ،دهغه لپاره مې د چینې غاړې لـه پټې نـه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترڅویې ورته ګرمې کړم او په پښه یې ورتـه وتړم،نوپـه همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنـه پوښـتنه وکړه،دزهیـر پښه اوښتې ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟

نـه هسـې هغـه خوتاتـه معلوم دی،چـې غـټ سـړی شـو خـولاا وس هـم دماشوماتوب خویونه کوي،پرون یې په غره کې پښه تـاوه شوې وه ، بیـامې هغـه شکسـته بند تـه بوتـه ،هغـه وویـل چې پښـه یې اوښـتې ده،پرځای یې کړه ورته.

مـاددوی دوا ړوخبـرې اوربـدې،خوځان مـې غلـی کـړی و ،هغـې زمـا مورته وویل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وویل په کوټه کې دی.

ښه نو زه ورځم یوځل یې ګورم.

همدا سې دکـوټې پـه لـور راوانـه شـوه،ماژر ترڅنـګ ایښـی کتـاب راپورتــه کړ،اوځــان مــې پــر مشــغول کــړ،ددروازې ټــک ټــک شو ،ماوویل څوک یې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملینا !ته یې راځه کنه لېونۍ نو ببـرون څه تـه ولاړه یې؟راغله ولـې تـاچېرې کتـل چـې پښـه دې واوښـته،ته همدا سې یې تل هواته ګورې،ماورته وویل تا بیا اپلتې پیل کړې؟
هغې وویل اپلتې ویل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل ښه دا هرڅه پرېږده غواړم یو راز درته ووایم ،خوګوره چاته به وایي نه،هغې وویل ښه وایه څه دي،بیادي کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وویل:ستاسو دکور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون یو نوی دام ولید چې چا د سیسیو لپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېیلې ده چې بېګاته یې راټول کړم،په کړس کړس یې وخندل، اوس دي غلا هم پیل کړې،ماورته وویل چې ډېرمې خوښ شو،ویل یې ښه زه اوس څم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.
مارته وویل ایاته لیونۍ شوي یې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک موووینې نوبیا؟هغې وویل نورې خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.
بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملینا خبره هسې باک وګڼله چې ویل یې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس یوولسو شپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پیل وکړ،نیمایي دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتیږې دلګېدو غږواورېد،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختیار کړ،لږه شېبه وروسته مې بیاخپل کارته ادامه ورکړه،ماویل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تیږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښویده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه نکړي چې پښه به دې خوږه شي، دامليناوه، او په ناست او از له خندانه شنه وه، په غوسه شومه ورته په لږه شېبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.

ورته مې وويل ته خو په رښتيا هم چې لېونۍ يې که په دې وخت کې مور ، څوک وګوري نو څه به وايي؟

څه به وايي خو وايي به کنه چې دا م يې پټوه او خندا شنه کړه.

سترګې مې ورباندې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.

ويې ويل نن زه کورته نه ځم، نن غواړم چې دا سپوږمۍ زما او ستا دخبرو شاهده پاتې شي، نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فيصله به دې راته اوروې، زه درته نن هېڅ هم نه وايم غواړم ټولې له تانه واورم، ولې چې مادرته خپله پرېکړه ويلې ده، او زه باور لرم چې به زه دالو به ګټم.

دهغې فيصله داوه چې که چېرې مور واده ونکړ نو هغه ځان وژني، خو ما دا هم نه شول زغملی، تر ډېره دلته دلويو لويو تېرو په منځ کې لکه دلېونيو پشان ناست وو، او په خپ او از مو خبرې کولې، اخر مې په ډېر عزر له دې ځايه پاڅوله او کورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نو له ډېرو سوچونو وروسته خوب له ځانسره په يونا معلوم سفر روان کړم، نه پوهېدم په کوموځايونو يې وګرځولم، اخر دا چې په يوه ځای کې يې په لويه شخړه واړولم، شخړه هم دهغه دا م له خاوند سره منځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر تري په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښومې کار نه کاوه،يو وخت دهغه سړي لاس زما ګرېوان ته دراورسېدو په حال کې وه چې دتمانچې فيرمې واورېده،له دې سره دهغه سړي دټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانګې،دکړکۍ له لياري دکوټې په منځ کې لوېدلې وې،ګورم چې مور مې او ملينادواړه کوټې ته راننوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه ډېروخته پاڅېدلی وم، ملينادمسخرې په ډول وويل څنګه دی اوس خو به دې پښه درد نکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کېنه او زه چای تيار وم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېر زيات دی خو نن به ستا په لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خو ماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيا مينه کوې؟

زه په رښتيا له تاسره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويوا ځې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له مينې سره څه ،ماورته وويل زه له تاسره واده ته تيار يم،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې مورپټنوس پـه لاس کـوټې تـه راننوتـه زمـا خبره يې لکه چې نيمه اوربدلې وه،زهيره بيا څه ته تيار يې؟

رنګ مې پيک وتښتېده،خبرې رانـه هېرې شوې، ښـه وچې ملينا پـه مابانـدې مخکې شوه او ويې ويـل :مورجانې دچايو خوراک تـه نور نوڅه دی نور څه کولی شې درې وا ړو يوه لويه خندا وکړه او دچايو پـه څښلو موپيل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ دهغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و، داسې لکه دیو چاڅخه چې ډېر قیمتي شی ورک شوی وي، صحربه چې راپاڅېده سترګې به یې داسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو، له ده څخه به یې چې هر څو مره دده دپرېشانۍ دعلت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم دخپل نوم په څېر ډېره ښایسته، نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل، له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې دټولګي اول نمره او دوهم نمره وو، دوی به درسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله، فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې دهغې څوکۍ ته کتل، که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو داسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یو بل ته به یې په بندو شونډو یوه دمینې موسکا وکړه، ددواړو مینه یو دبل په زړه کې داسې ننوتې وه لکه دانسان په رګونو کې وینه، دواړو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

داختر او رخصتيو په ورځو کې يو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.

فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړېوه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په يوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او يوه پوهنځۍ ته انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ايساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ايسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته يې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته يې پرېږدي خو هغه ورته وويل چې نور نو ماته ښښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعليم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګينه شوه، خو بيا هم فاروق به ورته تسلي ورکوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بريالى شو خو اوس د هغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دى به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې يې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوى کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوى کورته د هغې د غوښتني لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وويل چې موږ راغلي يو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور روښانه کړي.

د سپوږمۍ پلار يې بې له ځنډه خبره ور غوڅ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږی مدو ته ورکړم او زما ورور هم همداسې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))
دفاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.
شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیاهم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله ورا ره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.
مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسیده،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېرا ړنونو کې پروت وو.
له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي،اوچتل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.
په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو د کوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانه په څو ورځوکې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مګر هېڅ فايده يې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې ددمينه اوس دبل چاشوې ، تل به يې دفکرونو اوسوچونوبېړۍ له سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ښنود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته تورې شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.
فاروق په پوهنتون کې دخيال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه يې کول چې يو چا ورته ليک ورکړ،دسپوږمۍ دنوم په ليدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لايې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلې ليک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور يې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخواد ښخوايې منډې پيل کړې، د ليليې دوهم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر څو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې دمينې رښتونې ښتن ته سپارلی وه.
هلکانو دفاروق مړی کلي ته ورساوه لاپه لاره وو ،چې کوڅې ته نږدې يوه بله جنازه هم راورانه دوی،له يو چا يې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه وياله کې پروت وو ،دشپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ ته په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکیو دادهغې بې وزلې ،ناچارې او درسمونو په ګرداب کې د راګېرې افغانې مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېری ،خویندو ،میندو پشان یې سترګې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولې نیولې وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړي.

مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې ،واده یې شوی دی، خو په ډېر افسوس باید ووایم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوانبې اوخسرده.

کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً لیدله چې دافغانستان بانک او سرینا هوټل تر منځ د غزېدلودوه سړکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاوروکې ناسته وه.

څوځله مې ولیده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس یوازې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله،څوځله مې له ځان سره وویل چې راځه پوښتنه ترې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولومجبوره شوې ده.

خوهېڅ جرئت مې نه شو کولای،ویل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خېژي ،او زما له خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط مطلب واخلي،بیابه هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.
ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو ،نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله،په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو ،دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ !
خورجانې ! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې ټول ځان نغاړلی و ،زما په لور راوکتل ،چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شېبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:
څه وایې؟
د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول،حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خوبه حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمري کړ ،ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې ،خو یو څه چې زه ډېره اندېښنه ورته لرم،هغه داده چې یو خوته راته ځوانه ښکاري، که څه هم ما ستا مخ نه دی لیدلی،خو ستا له لاس څخه داسې برېښي چې عمر دې ډېر زیات نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وویل زه یو ژورنالېست یم، کېدای شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووایي؟
نجلۍ په ناست اواز وویل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.
پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد درس وایه،نو ویل به یې چې: (کله هم له چا سره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېدای شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او یا هم ستاسو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتیکونو څخه کار اخلی او داسې خبرې به کوئ تر څو هغه له تاسو سره انټرویو یا مصاحبې لپاره حاضر شي).
نو مې ورته وویل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، یوازې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تا سره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بیا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېدای شي داسې څوک پیدا شي چې ،له تا سره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بیا د دولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېدای شي څوک خدای پاک مهربانه کړي.
نه پوهېږم څنګه یې خبرو ته غاړه کېښوده،راته یې وویل: دا ډېره لویه کیسه ده خو زه له تانه دا پوښتم چې زه دلته دا څو میاشتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوي ، چې راځم تراوسه هېچا هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تاته څنګه داسې احساس پيدا شو ؟

ماورته وويل: خيرداده‌رچا خپل کار دی،ماډېرېڅوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله،هغې راته وويل دا لوی سړک دی،نوکېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارويان پرموږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وويل کومه د تشويش خبره نده ،زه يو خبرنګار يم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټايپ کې واخلم،اوستاغږ به له ځان سره ثبت کړم،اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي بايد ددې په حال خبر شم،نو په دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي،راسره يې ومنله،ماهم ژر له اوږې نه بايک را کوز کړ او ټايپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ،ښه نو اوس راته ټوله کيسه وکړه.

له خبرويې داسې معلومېده چې ښه تعليم يافته انجلۍ دې، ولې چې هره خبره يې ښه په تول تللې اودقت سره کوله ،هغې وويل: نو مې ورمه ده،کور مې په ښنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنيوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم،هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمرکې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلارته مې يې ويلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وړمه دبه د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما دهمدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.

زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.

هغې وويل چې ډېره اوږده يې نه درته وايم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خود خپل پلار په مخکې يې څه نه شول ويلای، له ما سره به يې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به يې،تل به يې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله يې زما د وژلو هڅه هم وکړه،يونيم کال د مخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو ، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وويل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تاسره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور يې هم ورسره ملګرې شوه، له څو مياشتو وروسته، يې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ويل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تا هېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای د دې چې هغه زما پوښتنه کړې وای دا سې خبرې يې راته کولې.تېر کال دنوي کال لمړۍ ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته يې وويل چې نور ه ته پوهه شه او دادې کور ته خونه ځې خو دادی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلوښتمه شپه يې وه ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په دولس بجو دکور موبایل ته زنګ راغی، خوابښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابښې په غوږونو یوڅه درنده وه، نو یې لوډسپیکران کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای ددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نوري خبري پریږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شې، زما له لاسه موبایل پربوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید دکور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړویستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوځه وکړم مجبوري مې ده،ډېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشي نو لمړی پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګليسي.کله کله خو وايم چې راځه ځان ووژنم خو بيا وايم چې دا دنيا خو مې هسې هم خرابه شوه،په دې کار سره به مې هغه دنيا هم خرابه شي او ددنيا او اخرت مختورنه به شم،خو دا سوال کوم چې خداى پاک پخپله مرګ راکړي،هغه په دې ځاى کې بيا سلګيو ونيوله،ښه شيبه يې وژړلې،اوښکې يې وچې کړې او زياته يې کړه وروره ! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک يو ځل مري خو زه بد نصيبه تل مرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيد او کسر معاش به و، ددې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې اوغوصې هم کولې، نوله همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يو څو دقيقې دمخه راشي، په همدې نږدې ورځو کې زه هم د يو ملګري په واسطه په همدې دفترکې د مامور په صفت مقرر شوم، په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بداخلاقه ده او هېڅ د چا مراعت نه کوي؛ دا په دفترکې د اداري رئيس وربېره وه، او سني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي، زموږ د دفتر سرنوشت هم په همدې ډول و، رئيس صاحب به ډېر وخت نه و، ما خولا تردې دمه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زموږ پشان يوه ماموره وه، يوه ورځ په ښارکې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو، لارې بندې وې يو څو دقيقې وروسته ورسېدم، له سلام اوسترې مشې وروسته مې جيب ته د قلم لپاره لاس کړ چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضـرۍ کې لاسـليک وکـړم ګـورم چې يـوه خانـه مـې پـه سـره قلـم قيد شوې يو خومې پـه لاره کې زړه شين شوی و اوبل مې دلتـه فکـر د برخـراب شـو پـه چـورت کـې ولاړوم؛ چـې دې خپلـې تـورې چشمې(عينکې) له سترګو پورته او دلنډ پيچک پرسرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو څخه يې دوه پرلپسې ټکان وو بستل او مخ يې واړوه ،زه هم بې له څه ويلو په خپل ځای کې له يوه سوړ اسو بلې سره کښېناستم.

څوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې دا پخپله هم پـه خپـل سيټ نـه وه .لـه ملګرومې وپوښـتل چـې چېرته ده هغوی وويـل تـر اوسه خونده راغلې ساعت تـه مې وکتـل د ساعت د ساعتګر عقربه په اتو او ددقيقو عقربه په دولسوولاړه وه يعنې پوره اتـه بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قيـد کړې ،ټولو ملګرو ويل ښه دې ونکړل ،اوس بـه څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې لـه ټـک ټـک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې تـه راننوته .له هرڅه نه مخکې يې په شعبه کې پـه مامورينو يـو ځغلنده نظرتېرکړاوبيا خپلې څوکۍ تـه ورغله لـه کښېناستوسره سم يې پـه خانـه سامان يوطوفـانې غـږ وکـړ ((صـابر !)) صـابرلـه اوازسـره سـم د شنوچايو يوه پياله له دوه چاکليټو سره په يوه قاب کې ورتـه پـه ميـز کېښودل (اينه قربان) اوروان شو ،دې دغارې د توربيک ځنځير کش کـړ جګـړې لـب سرين يـې پـه نريو شـونډو تېر راتېر کـړ، سـپرۍ يې هم استعمال کـړه ،د چـايو پـه کـپ يـې سرې شـونډې ورښـکته کـړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو كـو چنى غـرپ يـې ځنـې وكړ، حاضـري يـې ځانتـه راكـش كـړه ،دربموټ تكمـه يې كېكاږلـه دامـروز ټلوېزيـون چينـل يې ونيـوه پـه تلويزيون كې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهى توجكو جاونگا هردم))ددې اورېږي هم ورسره په خوځښت راغلي ، بيايې د مېز پر سر ابنى شين قلم راپورته كړ حاضري يې پرانيسته د معمول سره سم يې قلم پر خانه ورټيټ كړ خو ناڅهانه يې ټكان وخوړ او په خپل ځاى لكه دكيچه مار ودرېده ((اين كدام آمر نو سرمامقررشده كه حاضرى من راقيد كـرده است))ټـول مامورين لكـه خزان وهلي پاڼې رپېـدل او هېڅ ځواب يې نه وايه بيايې ستركې راوو ېستي ((فكرميكنم همـه ى تان كر هستيند)) پـه خپـل ځاى ودرېدم. داكارماكړى ((بـرى تـواين صلاحيت راكى داده؟))

ماوويل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې پـه امر،معـدون ،رئـيس ،مـلازم ،قومانـدان اوعسـكر ټولويوشـان تطبيقېـږي اوما داكار هم قانوني كړى دى اوبياخوته هم زما پـه شـان يـوه مـاموره يې ته دكوم صلاحيت له مخې مورډناوخته ،يانه راتـگ پـه صـورت كې غيرحاضروې؟له خپل ځايـه راروانـه نـه شـوه اومخې تـه مې ودرېـده ((مـن را خـوب بشـناس نـام مـن رويـا اسـت ومشـهور بـه غـوره))څه !غوره !!؟دغوري په اورېدو مې ذهن اته كال مخكې ولاړلكه يو څه چې راپـه زړه شي ،لـه دې سره يې ګوتـه رانېغه (بلې غـوره !) دګـوتې لـه نيولو سـره يـې لـه مړونـد سره پـه هغـه داغ چې اتـه كالـه مخكې يې له ماسره دپنځوس زره جُنبشيو پيسو شـرط پـه ايښـودلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظرشو ،له ډېرکوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې وروړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ. (این چې بی نزاکتی است)او روانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یو ژور فکر کې شوم ،دوی یو وخت زموږ همسایه ګان وو ،له چارېکارو څخه راغلي وو ،پلار یې په ننګرهار کې یو نظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کورته ډېر ډېر پخولو لپاره راتلله دا به هم تله راتلله او لوبې به مو کولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړ ما به هر وخت مورته ویل چې چې داجنیۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو موربه مې راته ویلې زویه دا خلک ډېر خانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې او مستې یې وخورو ،دې هم له ما سره ډېره مینه کوله موږ به چې کله لوبې کولې ما به ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهد بود)د پنجشنبې ورځ وه د دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ما هڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په ځنګ کې یې چې بم انفجار وکړي یو څېزیې وکړ ودرېده برندې برندې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانګارليکلي وو ،چې (محبت ګناه نيست) ور وښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختياره يې راباندې راودانګل غوښتل يې چې غېږرانه را تاوه کړي خوډېرژر بېرته شوه سجادتو ! !؟اوغلې ودرېده ماوويل هوزه(نی من قبول کرده نميتوانم)له دې سره يې له ستر ګو څخه دمرغلرودانو په شان اوښکې رواني شوې (اينه توبردی ومن باختم) خدايه شکر که دوستم بعدازديرديدم له لاسه يې ونيولم اودکورپه لوريې روان کړم.

ډېرکشمکش مې ورسره وکړ خوويې نه منله اوله ځانسره يې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ يې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلو هيله يې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې يې کېنولم مورته يې غږ کړ(مادرجان) يوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځيرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمينه نه وه مخ يې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ ترکومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره يې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان(سجاد است امو که درلغمان همسايه ی مابود)چې سجادبچيم تو ! !؟له دې سره يې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دټولو غړيو احوال يې راڅخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ يې تياره کړه لاسونه مو پرې مينځل په دسترخوان سره راګرد شو،په دې وخت کې يوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کېناسته ،غورې ته مې مخ وروا ړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرتېنده يې خوله راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل يې يوځه وواېي خو موريې مخکې شوه سجاد بچيم نواسهء من رادیدی ،څه لمسیٖ ! !؟ مړی مې په ستوني کې بنده شوه ومې ټوخل خو ژرغوري دابوګیلاس راته ونیو ،غړپ مې تري وکړ ګیلاس مې په دسترخوان کېښود ،غوري ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او ټکری یې سترګوته نیولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې چیغه کړه پدرجان پدرجان ! !یوځوان چې ببروښتان یې درلودل اودچرسوډک سګرټ یې دګوتوپه منځ کې نیولی وه خوني ته راننوته ترسلام اوروغبړ وروسته له موږ سره په دسترخوان یوځای شو ،دغوري مورزه ورته وروپېژندم ،ماته یې مخ راواړوه شهاب دامادم وپدرسونیاجان له دېنه وروسته غوري وویل شهاب پسرکاکایم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولوسپلابونه روان وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي یوتریخ درد مې وکړ ،هغه درد چې داظهارلپاهر یې زه ټکي نلرم،ومې ،ویل ډېر ښه،ددسترخوان ترټولومې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې ناست یم کله چې لاسونه ومینځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې ویل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبیعت پوه شوه تردروازې راسره راغله له لاسه یې ونیوم راته ویې وویل چې داددې مجبوریت وه که له شهاب سره یې واده نه وی کړی نو تره به یې دوی له کوره وېستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره مې واده ته غاړه کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونښو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ د هېواد يو له هغو ځوانانو څخه دی،چې د دوه ويشت کلن ژوند ، هر پړاو يې په غم او خفګانونو کې تېر شوی دی،تل يې سترګو دا وښکو په ډنډونو کې لمبلي دي،خو سره له دومره لوړو ،ژورو بيا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ،چې له يوه ځوان سره ښايي او ښه پرې ښکاري،يو چې زما ډېر خوښ دی هغه دا دی، چې پنځه وخته لمونځ يې په جماعت سره وو ،په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې دنګه ځواني،سپين رنګ،سوچه ږيره؛خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه ليدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا وليده،تل داسې ښکاريده لکه په يوه لويه ستونزه کې چې راښکيل وي؛ ما پخوا نه پېژانده ، څو مياشتې کېدلې، چې موږ ددوی کلي ته راکډه شوي وو ،کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګو نه شو ،کله چې به زه دماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې ليده، يوه ورځ مې وغوښتل چې ويې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګڼې.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټیو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پښو په سر ناست دی او سر یې د څنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.
له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟
وعلیکم سلام،شکر دی ښه یم.
ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په یادونو کې د خیال پر وزرو الوت کوې.
هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنګړې رېږه کې راورغړېدې او خلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.
خوله یې ببرته کړه،هو ! د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږې !؟
بیا یې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې یې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستوڼو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا دیوه مزل وهلي ، سترې او ستومانه تږي پشان چې سمندر هم دیوجام اوبو په اندازه ورته ښکاري او دخپلې تندې دماتېدو لپاره يې کمې بولي، ورو ، ورو زیاتېده.

په زړه کې مې د ډېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهیلۍ ته حیران شوم، نور نو د حوصلې په بوخڅۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترڅنګ يې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ویل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهیلی يې ایا مئین خوبه نه يې؟

اوکه داسې ده چې ته مئین يې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مینتوب؟!

ښه نو بیا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی يې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې د ډېرې خبرې راګرځي ته خو ځوان يې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبیاولې ؟

اهــ ! !داسې یوسوړ اسویلی يې وکېښ چې له ورایه پکې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د یوې نجلۍ په یادونو کې وخت تېروم،خو هغه جینۍ چې لمايې دژوند خوښي،دارام خوب،خواړه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما یواځینۍ ایک یوه خور وه.

څه ! !؟ایا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان يې، کيسه راته وکړه که زه ددې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو يم.
هلک وويل اوس اوبه له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا راسره ونکړه.
پنځه مياشتې وړاندې ما په ښار کې په يوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازيګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته يوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه،يوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وويل چې خور مې بايد عمليات شي. ما ورته وويل خو عمليات يې کړې نو ګورئ ورته څله؟ډاکتر وويل دا عمليات دومره اسان نه دي، ما ورته وويل ولې هغه څنګه زه پونه شوم ؟تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکتر اول..... بياترې دخبرو ځای سلګيو ونيوه ،بيايې زياته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بيا يې را ته وويل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وويل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکتر غلی شو ،خو زه بيا پرې ورد مخه شوم وو ايه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وويل:څلوېښت زره افغانۍ!!
څ ،څلوېښت زره افغانۍ !؟
هو همدوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټرډاهم وویل: که په درې ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د بوال ته کېناستم
او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هېڅ نه جوړېږي باید یو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیا مې وویل نو اخر داخلو ښېت زره افغانۍ به ماته څوک راکړي، خیر خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نبک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.
ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نبک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه،اوبیا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې راکړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.
هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډېکه یې ووهلم ،ویې ویل یو اځې ته دومره هوښیار یې او که بل وورور هم لري؟ستا ټول درې زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل څلو ښېت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.
ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي ه ه ه ههلک ښه په تېزه تېزه وژل بیا یې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نوزما یې پرې څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅوا ماته لاس را نکړ او دې ژورې کندې ته له پرېوتو يې نجات را نکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خور چې مې وليدم نو همدا يې راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خو يم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبورې خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،د هغې....او يو ځل مې بيا په روغتون پرېښوده. پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مور مې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په دېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې يو څه خير واچوي،هرچا به ويل چې ته به بيا مور. ته څه راکړې.

نور نو يوازې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغير مې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولګي مور. دواړه همصنفيان وو، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و، خوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړي، کيسه مې ورته وکړه،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ، ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې یې راوچې کړې، په ډاډ سره یې راته و ویل :
که سونیا ستاخور ده خوزه دې هم وروریم ، چې ته د خور په خاطر هرڅه تیاریې، نو ایا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني ورکړم؟ راځه !زه خویمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل پښتورګی ورکوم،له لاسه یې ونیوم ،کش یې کړم، راځه سستي مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پیدا کړ، ورته مې وویل، ډاکټرصاحب،ماخو پیسې پیدانکړې، چې دخور ژوند مې وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل یو پښتورګی ورکړي، ډاکټر موږ دواړوته حیران حیران کتل،غوښتل یې څه وایي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب دا سې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه، زما ګېډه څېرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،یوه اتاق ته یې بوتلو چې ټوله شیشه یې وه خوشیشې یې په سپین رنګ سپینې شوې وې، ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه همدا سې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې دهغه جامې یې ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړي، نوريې دی په تذکره کې ثملاوه،او روان يې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې يوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر يې ليکلي وو، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عمليات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ويل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ويې ليدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې يې ونيوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټينګ کړم ، زه سلګيو پسې واخستم، ده راته وويل:

ای ليونيه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونياته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نوريې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونيا د اتاق په لور زېږ زبېښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وويل، مورجاني !دسونيا پيوازې ته خو اوازوکړه، هغې هم اوازوکړ: سونيا !ايا د سونيا پيواز شته؟ !داچې مورمې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې يې سرې سرې وې چې راووته ، چې ويې ليدم نو ، ويې ويل: زويه هغه دې ډېر يادوي، سونيا تاغواړي، له پيره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وويل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېرکړل ، او په سلګيو بې پيل وکړ، زما هم ژړا نه ټينګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکين ورکړ،ورته مې وويل: وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خودالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه یې راته د زېب له عملیات نه د بچ کولو وویل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونیوه بیا به یې سترګې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نیمګړی کړي، او پرمایې همداسې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور یې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا د مخه په ورسۍ کې ناسته وي ، او دهمدې شېبې انتظار کوي، چې زه یو ځل له سونیا سره وګورم اونوریې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پیل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو، خو داد سونیا اخري شېبې وې ،نور یې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې یوه چیغه ووته ،نور په ځان نه یمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب څنګ په څنګ چپرکټونو کې پراته وو ، زېب ته سیریم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همداسې پروت وم ، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خبز کړل او سونیا په طرف مې وځغاستل خواوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

I Love you

سپلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و، له خپلې وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان وو ،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.

نوپلار اوموريې غوښتل چې دسپلاب په غاړه دواده امېل ووينې يوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نيمه نيمه کې ياده کړه چې زويه هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.

دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغله ده هغه متل دی وايي چې: خورلور پېغله شوه نوبيايې په کورکې ساتل پکارندي ،سپلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا اودپلار مې چې څنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.

موريې دسپلاب درضايت خبره پلارته وکړه هغه ورته وويل ګوره دسپلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه او انتخاب ضروردی دخدای فضل دی زما دوه ورېرې په کورکې پېغلې دې، يوه ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه مجيد ،خودااوسنۍ زماني هلکان دې هسې نه بل څوک يې خوښه وي ؛موريې هم ورسره ومنله ببګاته چې سپلاب کورته راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ، مګر موريې بيا پرې ټينګار وکړ ،چې که څوک د ې خوښه وي نو راته يې ښايه سېلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکر خاوندہ غلې اوبې کبره نجلۍ وه .
د سېلاب پلار او مور د شازيې دوى کورته ورغلل او دهغې پلار ته يې د ښېښۍ خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړى وه او د خپلې لور لپاره يې سېلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سېلاب او شازيې واده وشوه.
له واده نه نژدې مياشت وروسته سېلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وارد څو ورځو لپاره کورته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سېلاب به دهغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ويل I love you دې به ورته وخندل ما تاته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.
او په خندا به يې خداى پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دى يې راته هر وخت وايې او خاندې ،ډېر وخت تېر شو خداى (ج) د سېلاب د مور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیاا ونیکه) یې په خندا اولوبو بلد کړیوه،سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه يې ورکاوه چې دهغه یوه اوښکه به یې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .

داخل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازيې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازيې ټېلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته یې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زیات وخت وشو شهزاد درپسې ډېر زیات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سپلاب ورته وویل درځم خو په یو شرط چې ته به راته وايې I love you شازیه په خنداشوه داڅه خبره ده چې ته پرې دومره مئین يې او دومره ورته خوشحالېږې.؟ ماخو یو وار پرې یوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر رابانديې وکړې.

یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظیفه لرله ډېر شدید جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفین پکې مړه اوټپیان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نورو سربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب دیو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپیان دجنګ له میدان څخه وبستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو ، سهار اته بجې وې د سپلاب پلار چې لمسی یې په غېږ او د حوېلۍ په سوفه ولاړ وه فکر وړی و ، چې د رېنجرد ټایرونو اواز یې د فکر لړۍ وشلوله او غږ یې کړ هغه دی لکه چې سپلاب راغی ! مور او خوریې د دروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه او غلې غلې خندېده ، چې په دې وخت کې د کورپه لوریو عسکر چې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو ، د سپلاب پلار چې خپل زوی یې ترسترګو نشو نو ورووته او د سترې مشې په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سپلاب د ټپي کېدو او روغتون ته د راوړلو وویل او پو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي ، له همدې سره بې واکه شوه او لمسی یې له غېږې په خاورو کې ولوېده ، خور او موریې بېرته د کور حوېلۍ ته رامنډې کړې او د شازیې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سرشوې ، د دوی په کړیکو نور همسایه ګان هم راټول شول ، خو عسکر وویل: ګوره کاکا موږ چې څو مره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ، د سپلاب پلار له پولیسو سره په موټر کې کېناست او موټر روان شو ؛ شازیه او خاله (خواښې) یې ورپسې لوڅ سرونه او یبلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سپلاب یې نظر ولګېده چې وچې شونډې ، ژېړ رنګ ، او په وینو لېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور د خبرو وس او توان نه وه ګوتې یې د شازیې په وېښتانو کې ننوېستې ، سترګې یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو کې ور وتړو مبلې او په ډېر کوشش يې همدومره وويل **I love**
I. I اوله يوې غټې سلګۍ سره يې سترګې پټې شوې
له همدې سره د شازيې له خولې يوه بېدربغه چيغه ووته
I love youuuuuuuu .I love youuuu.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې موره

په ببره روان و ،غوښتل یې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې خپله مېرمن روغتون ته یوسي، ځکه چې کلی یې ډېر لرې او سړک یې خامه وه د مازیګر له لمر پرېوتو وروسته به موټر نه پیدا کېده.
تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې ولیدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبین چې مچۍ نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهیلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعیفه وه ، جېب یې هم دامشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونیسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نوبايد چې تر ماښام اوو بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې دناروغۍ یې ورته وویل،وارخطا شوه په جېب یې ګوتې ووهلې ایله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له یوه همکار نه یې دولس سوه افغانۍ قرض واخستې او هیله یې ترې وکړه چې ترڅاکلې وخته پورې دده پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار وکړي، له دفتر څخه ووت هغه ته یې وویل که سبا را نغلم نو ګوره
چې پام دي وي او رئیس صاحب ته زما د مشکل وو ایې ،زه به هم
ورته زنګ ووهم،له خفګان نه یې رنګ تک تور واوښت له ځان سره
یې کړل ،ربیل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپیو موټر نیسم او کلي
ته ځان رسوم نو بیا به مې مېرمن روغتون ته په څه شي را ولم ،په کلي
کې خو هم کوم روغتون نشته ،نو مجبوریم چې ښار ته یې را ولم.
له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه،
حیران ولاړ وه نور نو د ماښام تیاروهم خپل څادر پر ځمکه غوړول
پیل کړل.ناګهانه لکه دلیوني پشان روان شو ،له ځانسره غورېده
او د سرک توره لیکه یې ونیوله ،بس ځم په پښو باندې ځم ! اوس
خو راسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې
یې غله ونه شکوي ، خیر راځه خدای لوی دی،خپله لاره یې لنډوله
،چې بیا یې د بغل په جېب کې مبایل په لړزه شوه ، ژر یې داو کې بټنې
ته زور وکړ، دادی اوس در....نور مبایل د چارج د ختمېدو تالی ووهله
،اوبند شوه.مبایل یې په جېب کې ورخطا کړ او په قهریې وویل: ته
بدبخته هم باید په همدې وخت کې بند شوی وای؟
نور نو د امکان تولې لارې ورته بندې شوې بغیر له دې چې له خپل
همت څخه کار واخلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نیم ساعت ،څلو بښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقیقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسېد په خامه سړک یې دڅپلیو ښنبهار خاته پرمخ روان وو ،په تیاره کې دنه لیدو له امله یې څو ځله دپښو دګوتونوکان له تیږوسره وجنګېدل ،خوبیاهم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اند ېښنې اخستی وه ،خدای ته یې سوالونه کول چې پرښځې یې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې یوخوډېره ښایسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسی په شپو او ورځې کې یې کړېوه ،دژوندډېرې سختې شپې اوورځې یې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې یې،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله یې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامیدونه یې وپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالی نه په خنداهم شو، یووخت یې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼا یې ترسترګوشوه،چې دده په لور راروان دی،بیایې خدای پاک ته په عذرونو پیل وکړ ،چې کاشکې دموټروان رابانديې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات یې ورته پیل کړل ، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـوال اوزاری چـې ورتـه کـوي ،اومـوټروان پرخپلـې   مجبـوری وپوهوي،اولـه ځانسـره یـې پورتـه کـړي ،مـوټر ورتـه ودرېـده ، ژر دډرېـور طرف تـه ورپـه منډه شو ،استاده چېرتـه ځئ؟ میاګانوتـه ددوی کلی دمیاګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ویـل یـې چې زه خو ترهغې ځایه چې ورسم ،بیاخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې لـه دې چې اجازه واخلي په مخکې سیټ ورننوته ،اوډرېورته یې مخ کـړ استاده ځه لخیره.موټرحرکت وکـړ، پـه شـاتـه سیټ کـې دوه نور کسـان هم ناست وو ، یوه له ده څخه پوښتنه وکـړه ،وروره څنګـه پـدې ناوختـه کې پیاده روان یې خیریت خوبـه وي ؟ده ورتـه وویـل هوخیریت دی هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې پـه یوه شخصی دفترکـې دنده لرم، په خبروخبروکې یې ډېرمزل وکـړ، نور نو دمیاګـانو ترکلي پـورې دوه کیلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروستـه سیټ نـه یې تمانچـه پـرسـر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز یې واورېده، موټر ځـای پـرځـای ودرېده ، دوروستي سیټ دوهم نفر راکوز شو راغـی، دی یې لـه مټ نه ونیوه له موټرنه یې ښکته کړ اودجېبونو پـه پلټلو یې پیـل وکـړ،ده چې هرڅومره زاری اوفریادونه وکړل ، داچې هغـوی یـې یـو اځې اواز وانه ورېده بلکې،څوپرلپسې سوکان اولغتې یې هم وواهه ،ګنکړپه ،خدای د ې ددې دفتر ببخ وباسي چې تـه پکـې کـارکوې ،ایلـه همـدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديارلس سوه اوشل روپکی؟! څه ورک شه احمقه، پيسې اوموبايل يې ترې واخستل ،دتللوپه وخت کې يې بيا په خوله يو کلک سوک ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله يې له سرو وينو ډکه وه خوبيا يې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په کليو اوبانډوکې يوه وېرونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک دخوب نړۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ويشت دقيقو مزل وروسته دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور يې دکوڅې په اخر کې و ،داچې شپه ډېره تياره شوې وه او اواز هم ډېرلېرې تلو ، نو دچيغو او ساندو اوازونه يې تر غوږوشول، غړي يې سست شول ، پښويې کار پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم! داسې شو لکه هيڅ ساه چې پکې نه وي، ځان يې په کش کولو کش کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټېل وهلو سره پرېوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده څوکسانو يې پر لور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې يې وينې روانې وې اوسپين کالي يې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر يې له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته يې کړ، اوبه يې پرې وپاشلې ، په کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو اوڅوک له باور نه ، يو قيامت جوړ شوی، لږشېبه وروسته باور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکوډکه ده، خیز يې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې يې مور ورته په غېږکې کوچنی ماشوم واچاوه او چيغه يې کړه دادی ستا اودهغې د واده نښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاعي خور

کورموپه پاکستان کې وه، يوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونيوم، له لارې نه يې ګوښه کړم ما ورته وويل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځوکورته، شېرازلږغلی شوله تاسره مې يوڅه کارو ، ښه وايه څه کاردې و ؟

دومرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې د شېرازه په زړه کې يوڅه شته خودويلوجرئت يې نکوي، له لاسه مې ونيو ليونيه وايه کنه ولې غلی يې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه يې وايه چې څه دې ويل؟ شېرازيومسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نوبيا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول:ياره کاکا زه خوېې بلکول ليونی کړی يم، وايم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه او غونډه زنه خويي په زرګرجوړکړي دي دقران کريم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچين ماچين خاپېرۍ ځوک ده چې ته يې دومرشيدا شوی

وايم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نو اوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې او کنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژربې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وايه، شېرازيوځل بيا ستونی تازه کړ ژبه يې په شونډو تېره کړه لاس يې اوږود کړ هغه ژېړه دروازه وينې چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هود قدوس خان کوردی ښه ښه نالايقه (زردانه) يادوي هو هغه خورښتيا هم ډېره ښايسته او لايقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي

شيرازځانته ګوته ونيوه، يو وار دې يې خدای زما کړي بيا به ته ګورې چې زه يې څنګه ساتم وايم لاس به يې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نيسم !دی لاد هغې د ښکلا په ستاينو بوخت وو چې ماته د زردانې او شېراز وړکتوب رایاد شو په رښتيا هم له يو بل سره يې ډېر مينه درلوده او همېش به يې يو ځای لوبې کولې، خوداچې دوی سره په وړکوالي کې بيل شوي و ،اوس شېراز هغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وويل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دی چې بيګاته دې زه او پلار د قدوس خان مېلمانه شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !

ــ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی يم، په خدا شولکه چې ته مې ډېر خوښېږې وايم چې زړه مې درنه توردي ،په برېتوکې يې راته وخندل او غبړه يې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځوکورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زموږ کورته ولاړو د چای څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نو اوس زه ځم او بېګاته به دې په تمه يم ته به مې د پلار جان سره داخبره حتماً يادوي.

ــ وايم يادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کرس کرس يې وخندل د خدای پا مان ستا په تمه ! بېګاته يې زه کورته ورغلم سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستو شېرازلکه دبربرکۍ په شان تاوېده چای یې راوړ ،
والکه ماخوچای څښلی و ، دا هغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دا بېل
چای ده پیاله یې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مایې د پلار سره خبره
یاده کړه هغه راته وویل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي
ویلي ،اونه هم مورېپه دې خبره کوم فکر کړی دی.
ماورته وویل لالا ! ماته خویې ویلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما
هم ورارہ دی.
ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه،
وایم ورېندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو ،رانېغ شو ،
والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وایم راځه چې نن
دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود
قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه
خوراورینه ټنډه هرکلی وکړ اوحیران و چې په دې دخت کې موڅنګه
ورپېښنه وکړه ناست وو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو
قدوس خان ته یې مخ ورواړوه چې مونږ دلته دیو خبرې لپاره راغلي
یوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته یې ووایم قدوس خان ډېر ښه
سړی وو ،ویې وویل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبیا په
تورشپه راتلي دڅه لپاره ساده سړیه داسې فکروکړه چې یواځې
ناست یې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده
بنده ژبه ویل مورږراغلي یوچې تاسوته دښیښې لاس درکړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادوستي ومونوره هم تېينګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه

يوشېبه غلی شو ،ديوې شېبې لپاره چوپتيا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خودې خاموشۍ لږ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ويې ويل سمه ده موږ به مصلحت وکړو، بيابه تاسې ته احوال درکړو، ماغوښتل چې يوڅه ووايم خولا مې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.

ـ ښه نوموږ به بله ورځ بيا راشو اوس دخدای په امان، هغه ويل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه موږدرنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بيا ورغلو، خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره ياده کړه هغه وويل ماته شېراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعليم يافته هم دی اوالله دې نورهم ورته نېک وښيي، موږ په دې ښېښۍ خوښ يو، يودم مې ترې لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! دشيرينۍ دقاب څخه مې خوداني چاکلېټ اونقل راواخستل واخلئ، واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو يه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خيريوسي بس په يوترپ کې يې په غوري کې ايښی دستمال راوراساوه وماته يې ونيوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلواشاره مې ورته وکړه، هغه راته ويل دومرتلوارمکوه غفاره لږ ساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماويل که ستاسواجازه وي زه به يوڅودتمانچې ډزې وکړم ،قدوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مخ راواړوه داد خوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزي پيل کړې ما تيار له ځان سره يو څوداني دلس وروپۍوال پټاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظارکې ناست وو ،داموخومره ناوخته کړه مورېخومو له انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شيرازيو څه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ اودکښېناستلوسره مې يوسوړاوصوېلي وويست ،تکيه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل اودځواب لپاره يې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچيغه يې کړه مبارک موشه اود ستمال يې دټولوپه مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په يواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وايم غفارکاکا زنداباد، شُغلې پرې ورخېز کړل ای بې شرمه ! !ژنداباددخولې پېښې يې ورته لکه ديوې ماشومې پشان وکړې، مور يې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه يې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ويله اواجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې مياشتوپه تېرېدوسره واده تيار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلميان اوزړې روانې وې ،دواده لومړۍ(دنکريزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځخه د پېغلو په لاسونو د دریاګانو او چمو اوازونه اوربدل کېدل او دباندې دغېتو دوه سره ډولونو اوازونه او دځوانانو اتڼونه او د پښو دربا اوربدل کېده، سبا چې دډوډۍ مراسم ختم شو او مېلمانه خلاص شول ،نو دتخت شانۍ وخت شو ټولو مېلمنو او دهلک خویندو ورونړو او خپلوانو ټولو رنګینې جامې اوغوستې وې شاه اوناوې یوځای ودرول شول او یوبل ته یې په ګوتو کې ګوتمې ورکولې(چېله بدلي) چې په دې وخت کې ناڅاپه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلږصبر وکړۍ ! !

ټول حیران شول ددې په لوري سترګو شپېلۍ ورمخامخ کړي ، داراغلله اوددې ټولو ښځو له منځه دناوې او شاه ترخوا ودربده.

ویې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې په خاطرچې په اخرت کې مې غاړه بنده نه وي هغه دا چې ما دې دواړو ته په ماشوم توب کې شیدې ورکړې ! دې اودواړوزما تیونه رودلي دي،دشبراز رنګ والوته بې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پرېوته، خپله هم په کټ کې راچپه شو او واده ته راغلي خلک پرې راټول شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدنصیبه

ماذدیګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته د کور په لور روان وم زمونږ
کلی له ښارڅخه ښایسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم او د کور
په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم ګورم چې د خدای (ج)
بخښلي سرور اکا لور زېبا په چیغو اوکړیکود کور له دروازې څخه
کوڅې ته راپرېوته او په سپېرو خاوروکې یې ځان له ډاګه ډاګه واهه
له کور څخه هم د ساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حیران
شوم له ځان سره مې وویل خدای دې خیر کړي د سروراکا ښځه ببو
لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره
سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونیوله اوله خاورونه مې پورته
کړه ترې ومې پوښتل څه چل شویدی خوزېباته سلګیو وار ورنکړ
چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې د کورله انګړ نه
د حمید د مور اواز چې له ژړا سره بدرګه کېده وویل حمیده زویه مور
دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصیبه خدای اخستې
وای میندې یې ورته زما پشان بورې شه بچیان یې ورته یتیمان شه
او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېدا شو ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې څه ! ! حمید مړدی ؟نه داسې نشي کېدای ! نورنوببواکه شوم دېوال ته تکیه شوم خدایه حمید خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه کې لکه دطوفان پشان یوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحمید دوی ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختلو ګورم چې حمید خوارکی په سرو وینو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه وختله په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحمید په ملا کې داسې ننوت لکه په یو ه کځوړه کې چې لاس ورښکته کړې داهغه ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په ښځو کې ورک شو، زېبا څوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس ورواچاوه اوپه چیغو کې یې ورته وویل((مورجانې اوس به تاته داروڅوک راوړي)) دکلي ځوانان تللي ول هدیرې ته اوقبر تیارشوی وه مړی موشپې ترشپې خاوروته وسپارله. حمید اوزیبادواړه هغه بد نصیبه خور او ورور ول چې دوه کاله وړاندې یې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له امله مړ شوی وه، اودوی یې دتل لپاره له مینې بې برخې شوي وو دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحمید په غاړه شوه نومورې په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اودښوا خلاقو ښځېتن وو دښوونځي تر ځنګ يې ديني زده کړې هم کولې مګر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته د پای ټکې کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې ترتيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميد دوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلوځانونوته نفقه برابروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ وظیفه

تل به یې د نوم په اورېدو ډېر خوښېده او که به یې د چا له خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به یې ګړوله تر څو یې په باره کې یو څه وغږېږي ،هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده یې هېڅ خیال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو ددې موقع وخت یې هم نه ورکاوه ،ځکه چې هغې هم ځان ته یو ځوک ویلې ،یوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې یو په بل پسې په ځوکیو ناست وو، خو استادلا نه وراغلی چې په دې وخت کې د تمیم د ټېلیفون زنګ پورته شو کوم ملګري یې زنګ وواهه ټېلیفون یې اوکې کړ د خبرو په منځ کې تمیم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره یو طلایي چانس و ،نو بې له سوچ او فکره یې پرې غږ وکړ وبښه دلږ شیبې لپاره دې قلم راکړه یو نمبر پرې لیکم زما سره قلم نشته ،سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بیا یې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تمیم چې نمبر ولیکه نو قلم یې د مېز په سر ټکوه د خدای پامانۍ وروسته یې په خپل جېب کې واچاوه ،کله چې استاد کلاس ته راغی او درس یې پیل کړ په شاګردانو یې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو د نوټ لپاره اماده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي ،ولوله چې قلم يې له تميم سره وه اوبل قلم هم ورسره نه وه
حيرانه پاتې شوه چې له تميم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تميم
هم سرټيټ اچولی و اوپه دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په
خپل خوږاونازک اواز قلم و غواړي اودده هغه ارمان چې له ډېره
وخته يې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې ديوبل همصنفي په
واسطه ترې دقلم غوښتنه وکړه !! تميم وکتل چې ولولې ترې
دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېرمايوسه شو ،قلم يې ورکړ
استاد درس پيل کړ ،ددرس په جريان کې استاد دسباورځې لپاره
شاګردانوته کورنۍ وظيفه په نښه کړه تميم دشپې په کورکې
کورنۍ وظيفه ليکله چې په اخري کرښه کې ترې يوڅه اشتباه وشوه
دا ورقه يې په همدې ځای پرېښوده اوپه بله ورقه کې يې کورنۍ
وظيفه وليکله ،کتابونه يې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه يې هم
دکتابچې په منځ کې کېښوده ،سباچې کورس ته لاړاواستاد راغی
نوله هرڅه نه مخکې يې کورنۍ وظيفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه
شوچې کورنۍ وظيفه يې هېره کړېده حيرانه وه چې څه به کوي ځکه
چې استادهم ډېر غوصه ناک وه تميم چې ولوله ورخطااوترهېدلې
وليده نو پوه شوه چې کورنۍ وظيفه يې نده ليکلې نويې سمدستي
خپله کورنۍ وظيفه راواخسته اودخپل نوم پر ځای يې دولولې نوم
وليکه ،له استادنه پټه يې ورقه دولولې مخې ته وړاندې کړه اوخپله
يې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ويې ويل
چې استادخو يې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژرېي په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای لیکل شوی و حیرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي اوکه د استاد رټلې اوخجالتوونکي خبرې واوري نوله ځان سره یې پرېکړه وکړه چې د استاد له خبر ونه راته دابنه ده چې وایي خلم همغه وه چې تمیم ولوله د استاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخر کې ولولې له تمیم نه مننه وکړه؛ خوتمیم ورته وویل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتمیم په دې صمیمانه اوله پېرزوینې نه ډکو خبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکینه په مینه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تمیم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم یې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ ، تمیم چې زړه یې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به یې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نیمایي ته رسېدلی وچې دتمیم دوی کور دڅه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتمیم نشوکولای چې له کوټې سنګي نه شهرنوته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبایې ولولې ته وویل زه نورکورس ته نه راځم ! ! څه نه راځې ! !؟ ولوله حیرانه شوه اخرخبره څه ده؟ ده ځواب ورکړزموږکور له د ې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې موبل کور په کرایه ونیوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده
او نشم کولای چې روزانه لاړشم او راشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د
ي سره تري تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې
داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس
کورس ته نه تلله ډېروخت وشو چې ولولې او تمیم سره ونه لیدل ،یوه
ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلري یې پرانیستې وه لغات یې زده
کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې یوه انجلۍ ورسره
د تېرېدو په وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل
نجلۍ همغسې دبربرکۍ په شان تیزه روانه وه او هېڅ خیال یې پرې
رانه وړ تمیم له ځانه سره څه وبنګېده او نجلۍ پسې یې وکتل
دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نري دګولوبند په شان ګوچنۍ ټکرۍ
او توره اوږده چوټنېکه چې په ملا یې لکه دمار په شان راځړېده،
دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هوا کړ ،کتابونه یې راوټول کړل
او په بېړه ورپسې روان شو خو نجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ،
سو چونو پسې واخیست چې دا به څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره
به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سو چونو او فکرونو کې کورس ته
ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه
مګر فکر یې په بل ځای کې و استاد پرې خوواري اواز وکړ مګر
تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له
رخصتېدو نه وروسته کورته ولاړ فکري پرځای نه وه ، سبا ته تمیم له
خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لور روان شو خو نن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نېغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ د مطالعې څو دقیقې وروسته تمیم د دروازې اوازو اورېده سریې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه بېرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،بېرته یې په لوستلوپیل وکړ چې یووخت یې ساعت ته وکتل نوددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده اومنډه یې کړه د دوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان و ه چې له پاسه پرې یوبل څوک د اسې راکوزشولکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړې تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله ددواړو سترګې یوپر بل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تمیمه ! !ولولې ! !تمیم چې دولولې لنډوجامو ،اوږود قد ،توروا اوږدو زلفو ته وکتل نوپرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سریې په کتاب ورټیټ کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانوپه شان یو بل ته مخامخ ودرېدل اوله ستګویې اوښکې روانـــــــــــــــې شــــــــــــــوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې د ټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، د هریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، ما به چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څو کومه ستونزه نه ده راپیداشوې؟ ټولو به ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته خو ټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تا ته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ما هم وویل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داځل زه له واده نه دوه ما یاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې،سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږاو ستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږ وربا ندې کاوه ،چې هغه راباندې را مخکې شو.لالا مبارک شه زه کاکا شوم، او از د سرور و (زیشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا شوی وه) ټولو را سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده څو میاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لماسره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملګري سره په کارونو کې بوخت شوم، له داخل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زموږ په کور کې ، خو ترټوولو مې مېرمنه ډېره ماېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوا یې په کړو وړو کې ښېخي تغیر راغلی و، دشپې لخوابه هم ډېرناارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا څومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوې؟ داخو کوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ارام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لرې،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خو هغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـادي يـم، کومـه دتشـويش خبـره نشـتـه،دې بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېڅانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دايې هم راته ويلي ووه چې کلـه يـواځې وي، اوڅوک ورسره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چې وېرېږي، عجيب خويونه به يې کول، زه هم يـو شان تعجب کـې وم ،څـو ورځـې نورې هم په همدې شان تېرې شـوې، يـوه ورځ لـه وظيفـې نـه پـه وخت راغلم ويل مې چې نن به دا هم له ځانسره واخلم او کـوم ځـای تـه بـه پـه چکر ولاړشو ، کورتـه چې راغلم خويندو ورونړو ړاسره روغبړ وکړ؛ مېرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړيـومې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق کې ده شميم زما پـه مـور پـلار، خويندو ورونړو هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يـې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاريده لکـه دا چې دکـوم بـل کورنـه دلتـه راغلـي وي، ولې چې پلار، مور او ټولې کورنۍ بـه زما خيـال هـم ډېـر زيـات ساتـه نـو لـه همـدې املـه بـه يـې دا هـم ډېـره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو ، خپلوانو او مېلمنـو ډېـر عـزت او احتـرام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پورې کـړای شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چـې غوږونـومې دزړه درزا بـې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې يـواځې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغـټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او پـه دې پلمه يـې څنـګ تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورشم، خوبیابه مې وویل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وویرېږي نوبیا؟ هسې هم هغې خو راته ویلي چې په داسې وخت کې باید پرې یو ناڅاپه اواز ونکړم، بیابه مې وویل چې څه وهي خودې نه اونه ادم خوره ده، چې وبه دې خوري، راځه همداسې ورشه ،خوبیابه مې وویل هسې نه چې دا وویرېږي، اوڅه چل پرې ونه شي، خیر خو ونه شو ،نور مې نو زړه د زمري کړ، سترګې مې پټې کړې،یو ځل مې په ستوني فشار راوړ، چې څه ورته ووایم، خو ستوني هم قسم وکړ، چې اواز به رانه ونه وځي، په دې کرلو ،رېبلوکې نژدې درې څلور دقیقې تېرې شوې، اخر مې ویل هسې نه چې ومې وینې ،بیابه بل ګمان راباندې وکړي، بې اختیاره مې وویل، شمیم ! !مخ یې راواړاوه ، له سترګویې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې ته یې دټوشي پیپرو قاغذي قطۍ ایښې وه اوسمه ډېرۍ یې جوړه کړېوه، ځان مې زړور کړو خواته یې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې داسې تنها یې دې غوره کړېده، ایا زما له کورنۍ سره دې طبعه نه ده جوړه ، اوکه زما کومې خوریا وروراویاهم بل چادرته څه ویلي وي خوماته یې ووایه ،زه به یې پو کړم ، له ځایه پاڅېده، لاس یې دسترې مشي په نیت رااوږود کړ، مایې هم لاس ونیو ،اوله ځانسره مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کړې، ورته مې وویل:ګوره شمیم ! ! نن چې هرڅه راته صفا صفا ونه وایې هېڅ امکان نلري، اخر چل څه شوی دی ، چې ته داسې کوې ،ګور داخوستا یوه ورځ نده اونه دې هم یوه اوونۍ ده، له کله نه چې ته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلي يې ما ستا پرشونډو مسکا ونه ليده بغير له غم خفګان اوپرېشانۍ ايا له ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هله ژرکوه ماته يې وو ايه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې وو ايه، که څه ناروغه يې هم راته يې وو ايه او که کوم بل مشکل وي هم راته يې وو ايه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شيشه کې کتلي دي، نور درنه زه و برېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يوخوته لاڅومره په خبروپسې ګرځې، غوښتل يې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خوماهم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويول چې راته يې ونه وايې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايې او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نويې راته وويل چې خبردرته کوم خو يوشرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شميم ! !؟وګوره وو برېدې کنه؟

نه نه يم وبرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اوربېدلی نو بيا پوښتنه څله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نوبيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خوښ او خندان ساتي.هاهاها په کرس کرس مې ورته وخندل، ای هی تالیونی، دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یو څه ټکنی، شوه ، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوما خودرته ویلي ند ي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هر څه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تاوویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سور شو ،ژړايې ایساره نکړای شوه ،د سلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیایې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیاولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیایې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېرقهرمې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړاسره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په يوه اوږده لکړه کې به يې د مرغانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې يا څلور دانې لکه دبګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په يو نيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شوه دده عمر پوښ و خو فکريې بيا هومره نه و، لمونځ يې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مرغانو ته تيپچه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مرغان نيول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زاری به يې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته يو دانه هم نه ورکاوه ،له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنګول، نور کار به يې نه و هر ورځ به يې د ميرمني جنګ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرګ شې دا مرغان دې ستا په سرماره شي ، بلا وهلی يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه څارويو ته خو لږه ګياه (واښه) راوړه بس په تياره يې خوري او څښې. ټول کارونه به يې مېرمني کول بازار ته به په سودا پسې تلله، په پټيو کې به يې سري او تخمونه شيندل، ځمکې به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړوبولي ، وايم ټول كارونه به يې كول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وټې نه وو مشران اولادونه يې لوټې وي ،تر څو يې چې زامن د څه خواري مزدوري كېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع كړې وې، خپل ليوني فكريې پكارا چولى و ،چې راڅه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه دا خپله ځمكه به پرې جوړه كړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نويې همداسې وكړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمكه كې يې يوې او منډاووګان كول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو ، ډېريې په عزاب كړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)كوله چې يوه غوايې په بل باندې ښكر وار كړ له مجنون ماما څخه ګُنده كړه شوه او د غويي پښه يې ووهله ؛ده چې د غويي پښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابونشواى كړاى فوراً يې جېب ته لاس كړ يو كوچنى چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جېبه راووېست او په غويي يې ښه دزړه له اخلاصه ګذاروكړ،د چاقو ټوله پلنګه يې د غويي په ورانه كې ورننه وېسته اونوريې ورته چوكه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بوتلل او دونې تر سيوري لاندې يې وتړل ،قسم يې وكړ چې يوه كوده واښه به هم رانه ونه خورئ تا سولا تر اوسه د مجنون ضد ندى ليدلى؛ په دې وخت كې يې كوچنۍ لور ورته سباناري (د سهارچاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

)راوړ، که ګوري چه په غوبي يې پام شو ،چې په وينو سو ر پورده نويې چای توت دونې سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،دپلار له وېرې يې منډه هم نشوه اخيستی ،خوکله يې چې له سترګو پناه شوه بوټونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې ستړيا څخه يې خبرې نشوې کولای،موريې ترې وپوښتل چې څه چل شوی دی؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو په سترې لهجه يې وويل بابامې غوبي په چاقو وهلی دی ! څه !؟وی ډوبه شوم ، ټکری په سرکړاو ييلې پښې له کوره ووته، يوه تاري ټوټه يې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټي ته په رسېدو سره يې چې سترګې په غوبي ولګېدې، چې له ډېر درده لکه دمارپه شان تاوېږي؛ نوپه سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکوسپورو پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبغمه يې خپل چای نوشيجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغه متل دی چې وايي :دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ واړاوه خدای دې ږيره په ټټر تويه کړه، خدای دې ووهه سپين ږيری شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشوې ،دوی دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته ساعت تېری ښکارېده ،ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چيغې به پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نابېره له کوره ووت او د کلي په دلاک (نايي) پسې یې پلټنه پیل کړه پيدا يې کړ له لاسه يې راونیوه او په یوه ګوښه کې یې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږیرې مې خلاص کړه چې د فلاني دلور زړه یخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل، ورته يې وویل: مجنون ماما ته په هوش کې خو یې؟ دا ښایسته اوږده ږیره او پاکه خرېیل؟ ! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شین اوښته وویل: ږیره ستاده او که زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه وایم هغسې وکړه نايي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږیره يې ورته پاکه خرېیله او روان شو. کورته چې راغی بچیان يې پرې راټول شول وی ! ! بابا دا دې څه کړي ؟دی راغی او دهو بلې په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن يې هم راغله او د مجنون شین مخ يې چې ولید ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږیره لیونی شوې ؟دا دې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مړز يې په لاس کې وه او پورته پورته يې کاوه په تروه تنده يې ورته وویل هر وخت به دې یو متر ژبه راوبستې وه ږیره دې په ټېرتویه شه، دا سې شه او هسې، دا دی ځان مې ترې خلاص کړ، همدا سې دې غوښتل کنه؟ که بیا مې درته له خولې نه یوه خبره هم واورېده نو ستاد سرحال به هم زما د ګیرې پشان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې يې ومښلې او په خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری يې راکش او پر سريې سم کړ ، څوځايه
پينه شوې کلوشې يې پر پښو کړې روانه شوه او بلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښايسته ځنډ وروسته يې ببګانی جواری او يو کلوله پياز په پلو
کې واچول او له کيږدۍ څخه راووته ،خوب يې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی او لکه ټال ځنګېده ،لکړه يې راواخسته او رمه يې روانه
کړه ،صبرو چې پايندۍ وليده نو په بادام ګل يې غږ کړه بادامېه
ومرګ دې يوسه تادخوب ګوډی هغه ده پايندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل او ته لا پروت يې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موريې ورته جواری او لږ پنېر په دستمال کې وتړل
پټکی يې غاړه کې واچاوه او په مال پسې شوه ،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري او سېرلي دځړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پايندۍ بل وروريا خور نه درلود موريې يو کال دکډو په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل یوه لیوني اوښ د سینې لاندې کړې او وژلې يې وه ، پلاريې بل واده وکړ دې کورته د میرې له راتګ سره سم د پاینده د بد مرغۍ ورځې شروع شوې ، ډېره بده رویه به يې ورسره کوله سهاربه يې ورته مالونه مخکې کړل او بېګاته به په تیاره سترې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه (ډکه ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ، اوس يې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به يې چې مېرمنې څنګه (ډول واهه)دی به ورته ګډېده.

غرمه شوه بادام او پاینده خپل جواری وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست وو ، لمريې پرهډوکو ښه ولګېده نو ځکه خو يې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ، رښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ، رمه يې لمرته پنډه شوې وه ، هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه يې کتېدلي وو ، ژريې بادام هم راببیدار کړ او د مال په راټولولو يې پیل وکړ ، خود پاینده یو سېرلی نه وو اخواد بخوا يې په نژدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا يې نکړ، بادام پاینده ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبا به يې په رڼا وګورو خو پاینده ته د میرې خبر نېغې سترګو ته ودرېدې: که دې کوم وری یا سېرلی ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه ! زه نشم تلای زه يې ګورم که پیدا يې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ، خود بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېروو چې پاینده کېږدۍ ته ورسېده د میرې له وېرې يې پټ پټ د کېږدۍ پېښول پورته کړ او غلې پرېوته، د سحرله رڼا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم غره ته روانه شوه ،او دسېرلي په لټه يې پيل وکړ ډېر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ،له لمرختو سره بادام هم خپله او هم د پايندي رمه غره ته راپورته کړه ،بادام بېغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه يې پرپايندۍ پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې ګواکې هغه بياويده ده نو يې له همدې ځايه ورته ناري کړې پاڅېږه لېونۍ سېرلی دې ولټوه که پيدادې نکړنو ميره به دې ووهي خو پايندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وويل دالمروګوره او ستاخوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ يې په تخرګ کې ونيوله،پرخې (لويې تيږې) ته پورته شو ، دهغې ښي لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يو تور مار د پايندۍ له ډډې په ښويدو شو ،خو پايندۍ له خوبه پورته نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـیـنـه

کوچنی وم لا مې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انیۍ(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل وروړ په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوباړی ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل د مور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلوزامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوې، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايد ځان تر ځنګ وروړسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انى مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شول چې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خو مالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې د برختي مې پېژندلي وای،نابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايې،ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انى مې راباندې فکر شو ، اول خو حيرانه شوه چې داسې ځنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د يو خوب پشان ورته معلوميده ، بيايې د فکر لړلې وشلوله او زما په لور يې را وځغاستل،زه يې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره يې ښکل کړم چې اوتر يې کړم،نور يې له ځانسره نژدې کېنولم،دکور ښځينتني هم ستړې مشې راسره وکړه،دکورنۍ حال او احوال يې راڅخه وپوښت،هغې زما مور پلار اونوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي،په شرم ګيره فضاکې ناست وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې ديوه د شلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو ، چې د سلام غږمې سرراپورته کړ ګورم چې کوټې ته يوه نجلۍ چې د چايو چاينک او پتنوس يې په لاسو کې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه که دانسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه،، داسې ښايست لا ماليدلى نه وو ، که رښتياوو ايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په ليدو مې انۍ رانه هېره شوه، يوائې انۍ نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته يې پياله کېښوده نوزما سترګې يې خجالته کړې، لمړی ځل مې د مينې محبت، اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نريو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او يوه سندريزه انګازه يې پيل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتيا هم دمينې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپيرلري، دنجلۍ تورو غټو سترګو، نريو وروځو، ګلابي نريو شونډو، غونډې زنې، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قد او قامت هغې ته حيران کړی وم، هسې قدرتي سينګار شوې وه، خو زما خوشبختي دلته وه چې د انۍ تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کنه څه فکر به يې کاوه، له ځان سره مې ويل چې اوس به زه هم همزولو ته وايم چې ما هم مينه کړې ده، په همدې فکرونو کې وم کې وم چې انۍ مې راباندې اواز وکړ.
ګرانه ! تالا تر اوسه له پيالې نه يو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟
دمينې له ډک سمندرنه يې په داسې حال کې را بهر کړم چې لا مې تنده نه وه ماته، سترګې مې سره وروستې او ببرته مې خلاصې کړې.
نه نه ادې ! همداسې.
تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې يخ چای څښنم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول يې راغبرګه کړه، او به پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو داپخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چای نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.
خو ای کاش چې نن مې انۍ تر ډېرځنډ همدلته پاتې شوې وای،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورته يې مخ کړ، مورې اوس ځو ،رخصت يې واخست، په دې کار سره يې زما په زړه کې د ځان لپاره مينه يوځه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ويلی،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انۍ نه وروسته شوم، ځوځله مې وروسته وکتل،چې دادکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مورې پسې يې کتل زما له کتلو سره به يې شرمګينه خندا په شونډولکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وويل:اوس بايد مورې ولاړ شو زمورې کره، هغې وويل چې سبا به ولاړ شو، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو، زماله ټينګېدو سره هغه هم رضا شوه،ويل يې ښه نو چې ته ډېر ضد کوې راځه چې ځو،روان شولو، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو، دشپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بيا نويوې رنګينې اوکاملاً نوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـړۍ تــه ، چــې لــه دې څخـه مخکـې مـې دداسـې نـړۍ تصـور هـم نشو کولای داخل شوم،شنه باغونه،شنې جلګې، په ویالو کې سپینې داوبنکو پشان رواني اوبه،دشپېلۍ غږونه،دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغـه انجلۍ پـه داسې انداز کې چې کوچیانـۍ اوږدې جامې يې پـه تـن وې،دمنګـي لـه غـاړې يـې لاس را تـاوکړی وواودیوې بدرۍ جمالي په شان زماپه طرف په ناز او نخـرو راروانـه وه،نو ترسـهاره پـه هماغـه رنګینیو کې وم خو بیاهم نه پوهېږم ولـې داسې وختونـه ډېـر ژر تېرېږي،ډېرژر سـهار شـو کلـه چې پـلار مـې راباندې اواز وکړ چې لمونځ تـه پاځېږم نـو ډېره زیاتـه غوصـه راغلـه ،لـه خوبـه را بیـدار شـوم ،لمـونځ مـې وکـړ، دچای څښـلو وروسـته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانـه هېڅ نـه هېرېده ،نـن مـې غوښـتل چـې لـه انـۍ څخـه مـې دهغـې پـه اړه وپوښـتم، نـوم يـې تـرې يـاد کړم،دپلارنوم،او داچې مورېږ له دوی سره څه ریشته لرو؟
په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لـس بجـې بـه وې چې کورتـه راغلم،پـلار مـې هم پـه کـور کـې نـه و ،مـور مـې دکورپـه کـارونو کـې بوختـه وه، انـۍ مـې پـه کـټ ناسـته وه، ورغلـم، او ترڅنګ يـې غلـې کېناستم،ورته مې وویل موري ! یوه خبره وکړم؟
ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت نـدی درکـړی چـې اوس اجازه غواړې؟
نه داسې خـــــــو کله ندي شوي خوبیاهم کنـه دانسـان فکـر تـل یـو شان نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وایې؟
مورې ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چادی؟
ولې چادرته څه ویلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زمونږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه یې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیا کله هلته ځې؟
لکه چې انۍ مې نوره زما په مقصد پوه شوې وې؛ یو ځل یې راته وخندل او له غوږنه یې ونیوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وېوړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم یې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انۍ مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ما چې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلارسره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی یم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل ته ولې داسې وایې؟
ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوې هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا ! ستامطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلورکلنه وه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکمې مودې ملګرې

ویاړمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ، چې څوک ورشي نو نورخود مرغۍ شیدې شي خوهغه شته ایمان هم ترې کډه وکړي.
اوښکه: په حیرانتیا سره :اخرپرابلوم څه دی ماخوهم پوهه کړه کنه.
ویاړمن: نه اوس نو د اسلام وه چې تاماته وکړ داخودې هم پرما اوهم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وایي چې السلام علیکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وایي هو رښتیا شیخ صیبه نوربه داغلتي نه رپیټ کېږي اوس خودې دا تروه ټنډه جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.
ویاړمن: ښه کېنم خوپه یوه شرط.
اوښکه: دڅه شي شرط ښه ته به بیاوایي چې ماته انګریزي رازده کړه .
ویاړمن:وایم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وایم چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاهم پکې یوه یوه لکه پـه وریجوکې دمـې پشـان راولې،شـرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.

اوښکه: هاهاهاسمون نه semanسپمن.

ویارمن: بس هرڅه چې ده.

اوښـکه:زه خـوو ایم ویارمنـه چې رازه لـه دې تېرو کیسـونه بـه تېرشـو او په نویو خبرو به فکروکړو.

ویارمن:نوبیازمـایې دخدای پامـان زه درنـه ولاړم ځکـه چې تـه پرمـا دومـره بـاورنلرې نوبیـازه هـم سـتاعبس خبروتـه وخت نلرم بس دلتـه کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلوخبرودې ېره مئینـه یې.

اوښکه: ښه ده بابا !!راځه درته کوم یې مه خفه کېـږه وایـم پـه ضدکې خومکمل سپمن یې ،ښه نو غوږدې ونیسه.

ویارمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.

اوښکه: زماخبرې واره داسې درته وایم خوزه هم یوشـرط لـرم اوهغـه داچې زماپه خبره کې به نه راغوټه کېږې سمه ده؟

ویـارمن: هـو سـمه ده بس داسـې فکـر وکـړه چې زه لـه همـدا اوس نـه ګونګی شوم.

اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کـړو دوزارت لخوانــه ماتــه ســتوډنټ سکالرشــیپ راکړشــو او زه یــوه امریکایې پوهنتون ته ورو پېژندل شوم ،نوکله چې زه هلتـه ورسـېدم ،زه کاملاً تنهـاوم یـواځې زه پکـې افغانـه وم ،نوزمـا پـه ډېرکم وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې زړه تنګ شو ، کله به مې زړه غوښتل چې راځه بېرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي ، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ، ما هغوی ته هېلو وویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړاو ما ته یې نېغ نېغ کتل ما ورته وویل چې خیر خو به وي ؟ یوه راته وویل:مورې غواړو تا له ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ما وویل نه زه دا کار نشم کولا خو هغوی غوښتل ما له ځانه سره په زور بوځي یوه زه له لاسه وینوم او کش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ې خوشحاله شي او خوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش او ګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یو بل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ما له ده سره نه پېژندل ،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړو یې ویل که دا افغانستان ندی نو د نڅا کلپ هم ندی دا د درس ځای دی نه دلوبو او چکر ،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل د څه شي مننه د دې په خاطر چې ته مې د دغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خندل او روان شو ،د څوورځو په تېرید سره ما بیا دی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه د کېنا ستلو وویل ،ما هم همدا شان غوښتل ،چې د دې موقع پیدا کړم چې له ده څخه د ده او د ده د کورنۍ په اړه و پوښتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم ځآی کې ترڅنګ یې کېناستم ،ښه نو ستانوم سپمن ، اوسې،په همدې ښارکې(کلیفورنیا)اصلاً؟ملت افغان ! !څه هو هغه زمادهرې خبرې ځواب ډېر دقیق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډېره متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وویل ګوره ټوکې مکوه ،نه ټوکې نه کوم رښتیا وایم دکور ادرس او دمبایل نمبریې راکړ راته یې وویل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې نمبرتماس نیولی شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر ټولو ښه ملګری شو ،یوځای به مو studyکوله خو موږ داوړو بېلې بېلې پوهنځۍلوستې ،خو لنډه یې درته ووایم وخت تېرېده مابه نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون خبرې به موکولې دې لړۍ نژدې اته میاشتې وخت ونیوه ،یوځل څو ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبایل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده وه باربار مې کوشش وکړ مګر فایده یې ونکړه خیر نن ورځ تېره شوه سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمایۍ دهغوی کورته ورغلم کورېې په یوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و یوه امریکایي کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سپمن دوی کور که راوښیې ،هلک چپ طرف ته ګوته نېغه کړه that's there homeزه ورنږدې شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ یو سړی له کوره رابهرشو په انګلیسي یې وویل تاسوڅوک؟ماوویل دادسپمن کوردی دسړی په سترګوکې اوښکې ورغړېدې yesخوماته داهرڅه ډېرعجیب ښکاره شول دداخل ته ددننوتلو ایشاره یې راته وکړه خو زه حیرانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ماته کتل او اوښکې يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې
يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو
راغلې ،ما دوى ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردى ؟ هغې
ښځې يو ناڅاپه پرما راخيز کړ غبږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه
يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطا کړم نو ومې ويل
اخر داسې څه چل شوى دى چې تاسو ټول په سرو ستر ګو ياست
هغوى وويل he live us alone(هغه موږ يوازې پرېښودو)او بيا يې
چيغې کړې ،پلارېې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په
هلکه معلومات راکولی شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې
،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې
راغلې يې ! ! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته
پوهنتون وايم او سپمن زما ملګرى دى هغه داخوورځې نه راځي
خيرخوبه وي او تاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره
معلومات راکړى ،چې په هغه څه چل شوى دى ،له لاسه يې ونيوم
،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله
هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،دروېشي ګانې ،نکټاياني ،بوټونه
اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته
وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره د بريه تلوار کې ووته
غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې ډېر ټينګار وکړ چې
احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې
يې اکسيډنټ کړى وه او دشفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژرورشم کله چې هلته ورسېدم د سپمن اخري شپې وې ،دلته شونډې په غاښونو کې وچیچلې خو خپله ژړایې راقابو نشوه کړای له سترګو یې داوښکو باران شروع شو ،ماهم ژړل ،خپلو خبروته یې ادامه ورکړه اوپه ډېرو سختو حالاتو کې یې زما په لاس کې لاکټ کېښود ،لاکټ یې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګلیسي لیکل شوی وه (اوښکه) مادې لاکټ په لیدلو ځان قابو نشوای کړای اوله خولې ځخه مې بې اختیاره چیغه ووته سپمن سپمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي یې راکړه ،چې خیر دی داهرڅه د هغه زات له طرفه وي چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته یې اخلي ،په هرحال یې شکر ،ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبراو حوصلې ته حیرانه پاته شوم ،ماورته وویل چې زه کولی شم د سپمن قبرته ورشم ؟زه او سیما چې د سپمن کشره خور وه له پلار سره یې په کوچني موټر کې سپاره شوه چې ډېر وري هم سیما کوله له کور ځخه دوه کیلو متره لرې فاصله کې یوه لویه او سپنیزه چهاردیوالۍ ته ورسیدو چې په عمومي دروازه یې په انګلیسي لیکل شوي وه afghan's graveyard(دافغانانو هدیره)ماپه ډېره حیرانتیا ورته کتل چې سیماله لاسه ونیولم راځه بویې تلم یو نوي قبرت یې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بیا ډېره ژړا راغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ یو څو شېبې ورته ولاړو نورترې راوان شولو په لاره کې د سپمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه
یم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځیرځیر راوکتل اوبیا یې جېب ته
لاس کړ هغه لاکټ یې راووېسته ، کله به یې په لاکټ کې لیکل شوي
نوم ته کتل اوکله یې ماته، یوځل یې زما سرپه غېږکې ونیوه او زړه
ته یې نږدې کړم، پرتندي یې ښکل کړم او لاکټ یې راپه غاړه کړ
،راته یې وویل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستا په
سترګو کی دخپل زوی مینه وینو ،خو په دې ځای چې کې زمالپاره
ډېرعجیب ول هغه ددوی صبراو حوصله چې په ډېرکم وخت کې یې
غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خیاله نه وځي او
دا لاکټ چې ته زما په غاړه وینې داهماغه لاکټ دی چې نن یې هم له
ماسره د سپمن مینه ژوندی ساتلې ده.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library